

SEMĂNĂTORII

**„Oaste a Țării“ și model cultural:
„Curierul de Vâlcea“**

**Documentar inițiat, îngrijit și prefațat de
Artur Silvestri**

InterMundus

INTERMUNDUS, 2007

str. Școala Herăstrău nr.62, București, cod 014153

E-mail: editura.intermundus@gmail.com

Tel/fax: 021-317.01.14

ISBN: 978-973-87754-5-9

SUMAR

Artur Silvestri: „Oastea Țării”	3
Ioan Barbu: „Un ziar care s-a născut sub foc și gloanțe”	7
Noi am înțeles că prin cultură se face educație, că numai prin cultură se ajunge la civilizația pe care ne-o dorim	8
Criza de instituții din România generează nevoia de instituții paralele. O astfel de instituție paralelă este „Curierul de Vâlcea”	13
Ce ne dorim noi cetățenii de la ziariști? Să ne dea o limbă, o limbă românească, o limbă curată, o limbă care să meargă cu noi în țările astea europene	33
Simbol al județului Vâlcea, așteptat în fiecare dimineață cu nerăbdare de mii de cititori din toate colțurile lumii – ce poate să-și dorească mai mult o publicație de valoare națională și internațională?	50

Volumul cuprinde evocări, discursuri și însemnări prilejuite de „Zilele Curierul de Vâlcea – 18 ani / Majorat” manifestare organizată de ziarul și Fundația „Curierul de Vâlcea” în 17-18 Ianuarie 2008. Coperta cărții conține cu precădere imagini de la acest moment ceremonial.

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**

Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

„OASTEA ȚĂRII“

Povestea acestei cărți începe odată cu scrisoarea primită, pe la începutul acestui an, de la admirabilul scriitor Ioan Barbu, din Râmnicu Vâlcea, în același timp și făuritorul unui ziar cu o uimitoare longevitate despre a cărui pătrundere profundă aveam nu numai știre ci și confirmări verificate. El îmi comunică propunerea de a mi se atribui un premiu al acestei publicații care urma în curând să împlinească 18 ani de la apariție și se socotea că își sărbătorește „majoratul”, ocazia fiind subliniată, așa cum era de așteptat, printr-o reuniune în etape depășind caracterul protocolar inevitabil. Ideea în sine de a trage linie și de a privi înapoi spre a se consulta istoria consumată în ideea proiectului de viitor larg, mi se părea cu totul lăudabilă însă îmi apărea de neînțeles gândul de a-mi acorda o distincție care nu doar că nu mi se potrivea ca greutate nemeritată însă ieșea cu totul din modul meu de a înțelege lumea și atitudinile față de valori. De aceea i-am și răspuns corespondentului meu după un răgaz luat pentru reflecție (trebuitor și din cauza că, în același timp, aflasem despre o propunere de același fel, venită de la păr. Dorin Picioruș, admirabilul, și el, editor al platformei on-line „Teologie pentru azi”), expediind această epistolă încă nelămurită: *14 Ianuarie 2008, Cuvioșii Părinți uciși în Sinai și Rait, Odovania Praznicului Botezului Domnului, Iubite Domnule Profesor Ioan Barbu, Știrea ce mi-ați dat privitor la atribuirea unui premiu al prestigiosului ziar ce ați fondat și conduceți cu pricepere și verticalitate, mă ia pe nepregătite căci, așa cum am și spus adeseori, tot ce fac nu fac pentru recunoaștere publică și pentru a obține notorietate, titluri ori chiverniseală mare ori mai mărunță. Sunt fapte ce se vor cântări candva; și atât. În atâția ani nu am insistat să impun ci să propun idei, teme și soluții care, dacă se vor socoti potrivite, pot fi preluate uitând chiar de autor ori de locul de unde au venit; unele au și devenit „folclor“.*

În același timp, aș mai adăuga și împrejurarea că „premiul pentru publicistică” în anul trecut nu mi se potrivește defel. Precum știți, nu apar în publicațiile dominante (și, abia rareori, la televiziuni) și nu fac parte dintre „abonații la crearea opiniei” care sunt astăzi, la noi, atât de răspândiți fiindcă sunt de trebuință cuiva cu influență din armatele de pradă ce ne-au potopit. Cred că, de fapt, această distincție are ca motiv efortul arătat de ARP pentru ca, în numai un an de zile, să devină cel mai important grup de presă culturală on-line în limba română și să creeze, administrând cu o stăruință greu de închipuit, 100 (o sută) de pagini web cu rost cultural românesc,

între care sunt și 20 de periodice, unele cu apariție cotidiană. Aceasta poate fi, și cred că este, o Faptă și se datorează celor ce au fost alături de noi cu sprijin divers, cât de mărunț să fi fost, însă cu bunavoința și năzuința de a face mai bine tot ce se poate face astăzi în țara noastră tristă. Dacă acesta a fost argumentul unui premiu ce ați considerat potrivit pentru a atrage atenția asupra unor înfăptuiri, la o scară ce se va vedea cu timpul, atunci el nu mi se cuvine: acordați-l către **ARP – Asociația Română pentru Patrimoniu**, care bine-merită -ca atitudine și efecte – o prețuire publică; iar împrejurarea ca fiind fondator al acestei organizații – și, astăzi, alături de Dna Mariana Brăescu, un sprijinitor dedicat în cele ale vieții curente – mi-ar crea un adevărat sentiment de recunoștință, arătându-mi și mie că nu am greșit și nu înaintez prin locuri ce nu duc nicăieri.

Căci, la drept vorbind, dacă e să fie „recunoaștere” și „ratificare”, ea trebuie să ajungă la toți cei, multe sute, poate chiar mii, de români de peste tot și de pe toate meridianele, care, la auzul unor cuvinte ce îi îndeamnă să se apropie și „să pună umărul” mulțumind Maicii Noastre România, nu stau cu mâinile în sân și aduc, fiecare după puteri, cât poate și cât știe fiecare. Eu am făcut prea puțin față de ceea ce mi-am propus și nu sunt mulțumit, trăgând însă nădejde să mă ajute Dumnezeu să mai fac și altele, atât cât mă va lăsa pe Pământ. Dar el, **românul treaz** care nu tace și nu stă imobilizat ca o vită la tăiere, așa cum șed prea mulți dintre contemporanii noștri, bine-merită pe deplin.

Dacă stăruieți în această atribuire de distincție, care în orice caz onorează fie și pentru că în indefinitele noastre vremuri cineva a privit în jur și a văzut, prețuind, v-aș ruga să o îndreptați către **ARP – Asociația Română pentru Patrimoniu**, care, de fapt, este ideea ce a strâns energii și a dat, poate, **un sens al nădejdi**. În acest caz, voi fi onorat să o primesc, ca părinte al acestei idei, din mâinile Voastre generoase. Cu doriri de tot binele și cu speranța că încă mulți ani veți face ceea ce aveți de făcut aici.

Ajungând, în scurt timp, la un acord convenabil în chiar modul ce îl propusesem, am pornit la momentul trebuitor către Râmnic, în zile de ianuarie friguroase și nedeslușite. Din goana trenului, priveam câmpurile întinse ca în palmă, impecabila puritate a zăpezilor așezate cuminiți și unificate cu orizonturile abia bănuite prin cețurile lăptoase și, în același timp, așezările omenești de o sărăcie medievală unde, la margini de sate, prea multe clădiri erau părăginite și pustii. Aceste două lumi aflate în realități paralele – unde frumusețea naturii și a celor ce cresc de la sine după îndrumările organice coexistă cu incredibila ruină produsă de om, rasă asasină și prădătoare – îmi

creau o imagine de paradox cosmologic ce reclamă opțiuni și, de bună seamă, reacție și atitudine. Atitudinea aveam să o întâlnesc curând, de fapt ca și reacția, înțelegând că destrămările determinate istoricește nu sunt nicidecum definitive și întărindu-mă în ideea că, indiferent dacă avem spaimă de golul recent dar relativ, cele ce trebuie făcute trebuiau făcute. Le făceau, fără zgomot susținut și lucrând după firea lor, și oamenii ce urma să îi întâlnesc. „Zilele Curierul de Vâlcea”, ziarul local cu cea mai mare pătrundere și notorietate dintre cele ce au rezistat în România, au confirmat în grad înalt acest sentiment de „răscoală tăcută a marginilor” pentru care Centrul dominator nu-i decât o realitate trecătoare ce trebuie privită ca un rău necesar și ca un adaos – prea de tot crescut – de pleava inutilă ce se va împrăștia când vin trombele de vânt ale vremurilor de re-așezare. Deși obositor, drumul a fost util și am avut ocazia să întâlnesc **un popor de creatori ai „locului”** în frunte cu Ioan Barbu, un venerabil jurnalist, proprietarul cotidianului, un scriitor admirabil, un activist cultural eminent.

Atât festivitatea principală, punctată cu rostirea unor opinii – cum se obișnuiește pretutindeni evidențiind o emoție colectivă specială și o prețuire care adeseori ne lipsește înlocuită fiind de ura sălbatică – dar și cu vernisajul unei expoziții de artă dedicată acelui bilanț de etapă istorică regională, urmate de o agapă frățească, au arătat multe opțiuni nediscutabile și au dat prilej unor schimburi de idei fructuoase.

Abia mai târziu, când am revenit acasă, mi-am dat seama că astfel de episoade nu trebuie lăsate să rămână numai în memoria afectivă ori în seama peliculei de film sau de aparat fotografic și că rostul lor ar deveni mai limpede dacă, din materialul brut, atât cât e necesar s-ar așeza într-o carte ce poate sluji și altora ca model și, prin însuși **timpul cărții tipărite**, ca instrument de răspândire a exemplului colectiv. Căci un exemplu colectiv există aici, fără nici o îndoială. Îi priveam pe „vâlcenii” mândri că Țara lor (una din nenumăratele „țări” **crescute de la sine** la noi) este, poate, o veche **țară a lupilor getici**, și îmi dădeam seama că această parte hotărâtă dintr-o „Oaste a Țării” -ce cuprinde **România ce își vede de ale ei** -poate fi un detaliu de frescă simbolică, un detaliu mic însă reflectând întregul minunat care există și nu va dispărea. Și atunci m-am gândit că a venit vremea să fac și eu un dar pentru această realitate de dincolo de vreme – tradus, în imediat, într-un **mic codice de gânduri despre model**. I-am scris de îndată lui Ioan Barbu aceste cuvinte care azi nu mai sunt corespondență particulară ci fapt de istorie recentă și fragment de carte ce s-a născut: **Un dar pentru**

„Curierul de Vâlcea“. Dragă și iubite domnule Ioan Barbu, scriu cu o mică întârziere pentru a mulțumi pentru zilele petrecute în atât de seninul mediu ce ați creat la Râmnicu Vâlcea; un „mediu“, de fapt un mic univers, care nu-i decât normalitatea însăși devenită astăzi, din păcate, excepție. Felul înțelept, delicat și dedicat cum înțelegeți să acționați, tactul și „vederea clară“, simțul legitimității sunt tot atâtea argumente ce se observă de îndată pentru toți cei ce știu și pot să observe și vă asigură locul meritat nu doar în gândul bun al oricui are bună-credință, ci și în memoria colectivă, unde veți rămâne întotdeauna ca un reper. Mi-a părut rău că nu am putut rămâne mai mult alături de Domnia Voastră, de Doamna distinsă ce vă însoțește cu participare însuflețită și necondiționată, și alături de toți cei care vă stăteau în preajmă, asociindu-se cu cel ce le este pe măsură; dar, mai mult ca sigur, ca altădată ne vom găsi un timp mai lung. Văzând toate acestea, și înțelegând semnificațiile lor, m-am gândit ca ar fi util să fac o cărticică unde să includ toate cuvântările rostite la ceremonia principală și să o public într-un interval scurt. O voi redacta eu și o voi plăti către tipografie, urmând să vă dăruiesc cea mai mare parte din tiraj pentru a o răspândi către cei ce nu au fost prezenți dar merită, și trebuie, să afle. Pentru aceasta, mi-ar trebui să primesc transcrierea reuniunii de premiere de la Teatrul Ariel (cu tot, și cuvântări și cele spuse de actorii ce au alcătuit comperajul, pentru a face, din tot, o poveste care se va citi cu pasiune), căreia să îi adăugam scrisorile primite de la cei ce au fost distinși, dar nu au putut ajunge „la fața locului“ (cazul lui Alex Cetățeanu, dar și al altora). Voi face o prefață și vom adăuga întreaga listă a manifestărilor. Zece, douăsprezece fotografii de copertă ar fi foarte utile (am să vă trimit, separat, o copertă de carte despre protopopul Pavel Boldea din Borlovenii Banatului, încheiată în aceste zile, acum sub tipar, care seamănă în concepție – și chiar și în obiective). Acesta va fi un dar al meu către un căuzaș a cărui faptă o prețuiesc și cu care am comunicat de la sine, așa cum comunică plantele de același fel. București, 20 Ianuarie 2008.

Și după patru luni de zile, abia atunci când am primit materialul brut de la deținător, cartea există deși poate că destul de târziu; dar nu prea târziu pentru a-și împlini rostul. Căci, la drept vorbind, rostul ei este de a se adăuga incredibilei lucrări colective de „semnătorii“ de peste tot care astăzi, la noi, ilustrează **răspunsul locului** în fața neo-fanarioților dezlănțuiți.

ARTUR SILVESTRI

20 Aprilie 2008, în Duminica Floriilor

IOAN BARBU: „UN ZIAR CARE S-A NĂSCUT SUB FOC ȘI GLOANȚE“

Daniela Ștefănescu: *In apropiere de fiecare 19 ianuarie ne întoarcem în timp și ne aducem aminte de înființarea primului cotidian particular din România. Este vorba de „Curierul de Vâlcea“, care anul acesta a ajuns „la majorat“. Într-o scurtă convorbire cu directorul general al Curierului de Vâlcea, scriitorul Ioan Barbu, mi-am propus să vă amintesc despre începuturi, despre ce înseamnă Curierul de Vâlcea, astăzi. De aceea, cu tot respectul, îmi îndrept atenția către directorul general al ziarului, scriitorul Ioan Barbu. Dintru început, îi spun **La mulți ani!** Să dea Dumnezeu să ne întâlnim când acest ziar o să facă și 50 de ani. Doamne ajută! La mulți ani!*

Ioan Barbu: Eu vă mulțumesc de urare. Întotdeauna din partea televiziunii **Vâlcea 1** am avut parte de solidaritate și o primire frumoasă la zilele noastre aniversare. Vă mulțumesc dumneavoastră, le mulțumesc tuturor colaboratorilor dumneavoastră și, de asemenea, le spun și eu **La mulți ani!** tuturor vâlcenilor, tuturor cititorilor noștri. Anul acesta sunt foarte emoționat, pentru că, iată, ziarul a ajuns la o vârstă foarte frumoasă, vârsta majoratului. Să ne închipuim o fată frumoasă în clasa a XII-a de liceu sau un băiat frumos, un flăcău la 18 ani, la vârsta aceasta, cea mai frumoasă vârstă a unui tânăr când el începe să aibă o înțelepciune personală, când trece pragul bacalaureatului. Așa este și **Curierul** nostru. Alex Cetățeanu, un vâlcean care trăiește de mulți ani peste hotare, în îndepărtata țară a Frunzei de Arțar, la Montreal, ne-a trimis de curând un mesaj de felicitare, în care pomenea despre acest flăcău frumos, ajuns la maturitate, care este „Curierul de Vâlcea“. Dar ne mai spunea nouă, și cititorilor noștri, că ziarul Curierul de Vâlcea, încă de la primul său număr, s-a dovedit matur și cu fiecare an ce a trecut el a devenit tot mai matur și iată-l astăzi un flăcău de 18 ani, care iese în lume cu fruntea sus. Pentru că a rămas credincios Programului său de la început, pentru că este un ziar foarte citit, mereu aflat în topul ziarelor românești. Pentru că este prezent pe internet, fiind citit de mii și mii de români din întreaga lume, nu numai de vâlceni. Mesajele din aceste zile sunt doveditoare, în acest sens.

Ne-am gândit ca anul acesta serbarea Curierului de Vâlcea să se desfășoare sub genericul „Zilele Curierului de Vâlcea“. Am început mai demult aceste „zile“ cu un concert, care a fost susținut, aici, cu câteva luni în urmă, la Filarmonica de Stat „Ion

Dumitrescu". Carmen Daniela, una din marile pianiste ale Europei și ale lumii a răspuns invitației noastre și a venit la Vâlcea cu cvintetul „Transilvania” din Germania susținând un concert pe scena Filarmonicii din Rm. Vâlcea, atunci când ziarul a serbat 5.000 de numere (ediții).

„Curierul de Valcea” este unul din primele ziare din țară, născute în prima lună de după revoluție. Ziar care, sunt mândru, s-a născut sub gloanțele cele care încă mai trăgeau, în unele orașe din țară. Nu este un ziar care s-a transformat din cel al „județenei de partid”, el este un ziar care s-a născut atunci, sub foc și gloanțe. S-a născut în zile istorice pentru neam și țară. Nu sunt vorbe mari, sunt vorbe adevărate. Istoria ziarului trebuie să rămână în conștiința oamenilor așa cum a fost. În prima decadă a lunii ianuarie 1990, ziarul, primele numere și Programul său au fost proiectate în apartamentul lui George Smeoreanu, iar apoi redacția a continuat să lucreze, o lună și ceva, în apartamentul meu, în care stau și astăzi. Atunci a fost transformat în sediul redacției. Se lucra, zi și noapte, în bucătărie, în sufragerie, pe hol, în birou... Rămăsese neocupată doar o singură cameră, în care era dormitorul. Așa a fost începutul; azi suntem aici.

NOI AM ÎNȚELES CĂ PRIN CULTURĂ SE FACE EDUCAȚIE, CĂ NUMAI PRIN CULTURĂ SE AJUNGE LA CIVILIZAȚIA PE CARE NE-O DORIM

Daniela Ștefănescu: *Vă invit ca în această seară să vedeți vernisajul expoziției de artă plastică, care are loc în această seară la Galeria de Artă Rm. Vâlcea, un vernisaj prilejuit de împlinirea celor 18 ani de la înființarea cotidianului „Curierul de Vâlcea”. Suntem la Galeria de Artă, noi chiar am pornit, dragi telespectatori, cu câteva imagini ale celor 19 artiști plastici consacrați și de aceea pentru un minut-două l-am invitat alături pe directorul general al cotidianului „Curierul de Vâlcea” pe dl. Ioan Barbu, să ne facă o introducere la acest eveniment.*

Ioan Barbu: Acest vernisaj are un titlu metaforic, „Poezia în culori”. Invitații „Curierului de Vâlcea” sunt artiști plastici, pictori și sculptori, cunoscuți nu numai în țară, ci și peste hotare. Sunt vâlceni și bucureșteni.

Daniela Ștefănescu: *Am văzut printre cei care pe care i-am enumerat noi ieri, dle Ioan Barbu, și un nume de referință în sculptura românească. Este vorba despre Doru Drăgușin. E minunat că este prezent cu lucrări în această expoziție...*

Ioan Barbu: Este o bucurie pentru noi să vedem aici și sculpturi ale prietenului nostru Doru Drăgușin. O sculptură a sa am admirat-o și în Belgia... Doru Drăgușin este un mare artist, lucrările sale se găsesc în Belgia, în Elveția, în Franța, în București, este un nume în sculptura românească și este prezent astăzi, aici, în calitate de pictor și sculptor. Si aceasta pentru ca noi suntem un ziar care ne-am apropiat foarte mult de cultură, ceea ce nu prea fac alte ziare; unele consideră că numai scandalurile atrag cititorul. Noi am înțeles că prin cultură se face educație, că numai prin cultură se ajunge la civilizația pe care ne-o dorim. Numai prin lectură, prin carte, prin artă putem face cultură adevărată.

Inițiativa fondării „Curierului de Vâlcea” a aparținut unor curajoși de atunci, îmi pare bine că m-am numărat printre ei. Eram mai tânăr cu 18 ani, nici nu-mi vine să cred că a trecut atâta timp. Acum, „Zilele Curierului de Vâlcea” continuă cu acest vernisaj, pe simeze expunând lucrări 19 artiști plastici din București și din Rm. Vâlcea. Le mulțumesc că au răspuns invitației noastre: sunt prietenii noștri cu care am colaborat de-a lungul celor 18 ani. Vă mulțumesc și dumneavoastră că participați la acest frumos vernisaj. Îi mulțumesc președintelui Filialei Uniunii Artiștilor Plastici, pictorului și minunatului organizator și mentor ai iubitorilor de culori, Gheorghe Dican. Îl invit, ca specialist, să ne introducă în lumea această minunată, în lumea feerică a culorilor. Vă mulțumesc că iubiți „Curierul de Vâlcea”.

Gheorghe Dican: Aș vrea să spun că ne simțim extrem de onorați pentru faptul că astăzi am făcut această expoziție în cinstea unui eveniment important pentru cultura vâlceană . Dl Barbu n-a spus nimic de echipa Curierului. Eu aș vrea să amintesc că majoritatea dintre noi o știm dar probabil că nu ne dăm seama acum cine, ce echipă a fost atunci: dl Barbu, aici de față, cel care a rămas să ducă flacăra ziarului mai departe, membru al Uniunii Scriitorilor, un om care a văzut lumea, un om care a scris extrem de multe cărți, un om cu o operă vastă și cu o cultură solidă; Gheorghe Smeoreanu un făuritor de ziare aici, acum în județul Argeș, considerat unul dintre cei mai importanți ziariști din România care trăiește în provincie. Cred că nu este cazul să vă spun că este și scriitor, este un om de știință până la urmă; Petre Tănăsioaica, patronul ziarului „Viața Vâlcii”, viitor

membru al Uniunii Scriitorilor; Petrinel Ștefănescu unul dintre cei mai talentați ziarști-publiciști pe care i-a avut și îi are Vâlcea; Dan Manolăchescu, un făuritor de ziare aici și, acum, la Brașov, viitor poet; Traian Dobrinescu, poet-scriitor; Petre Ungureanu, parlamentar de Vâlcea, un personaj extrem de important în viața noastră publică. Ar mai fi Silviu Popescu, la fel, făuritor de ziare. Și aș mai numi un nume, Lilian Zamfiroiu, primul salariat al ziarului „Curierul de Vâlcea”, de la primul număr, actualmente ministru secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe. Iată cu ce garnitură a pornit, în urmă cu 18 ani, Curierul de Vâlcea. Atunci, mă consideram cumva coleg de presă cu ei, pentru că împreună cu un grup de tineri inimoși încercam să punem și noi pe picioare un ziar, se numea „Șapte zile”; cred că a avut aproape un an de viață și după aceea l-a preluat Adrian Păunescu. Noi priveam de undeva de jos spre acești **monștri sacri** ai scrisului local. Îi știam din cultura locală, îi știam din presa scrisă și bineînțeles la ei s-a văzut că profesia a fost un drum pe care trebuia să-l continue; și uitați câte ziare s-au născut.

Revenim la ceea ce se întâmplă aici. Am convenit cu domnul Barbu că voi spune câteva cuvinte în legătură cu cei care expun. Aș începe cu doamnele invitate și bineînțeles că trebuie să încep, obligatoriu, cu prințesa noastră, prințesa de Brezoi, Angela Tomaselli, pe care o cunoașteți datorită activității pe care o are într-o viață de artist. A fost prezentă la Rm. Vâlcea în foarte multe expoziții și simpozioane de creație. În ciclul de expoziții ale marilor artiști pe care Muzeul de Artă le-a organizat, a fost primul artist invitat să expună, într-o expoziție de care sunt convins că vă amintiți. A fost în taberele Tinei Popa, din *Dealul Malului* etc. Este ușor de recunoscut, o pictură viu colorată, compoziții în care se întâlnesc personaje de vis, personaje fabuloase. Spunea despre ea Maria Magdalena Crișan că tonurile ei sunt tonuri saturate, iar compozițiile sunt extrem, extrem de savuroase și de diverse. Aș continua cu dna Sanda Gheorghiu, un alt invitat al domnului Barbu. Am avut-o prezentă anul trecut, la sfârșitul anului, cu o expoziție de tapiserie. Observați cele două compoziții în maniera cunoscută a acestei tehnici. Trebuie să continui cu dl Doru Drăgușin pe care o să-l invit mai la final să ne spună câteva cuvinte. Pe Doru Drăgușin l-ați cunoscut tot acum un an sau doi într-o expoziție organizată la invitația dlui Barbu. Desenele lui, cele din spatele sălii și o singură lucrare care ilustrează că el este în primul rând sculptor, amintesc ceva din forța unui maestru pe care din păcate n-am reușit să-l întreb la început de expoziție dacă

îl cunoaște sau nu. Este vorba de maestrul Marcel Guguianu. Oricum se vede „deformația” sculptorului: toate aceste compoziții pe care le vedeți nu fac decât să releve că ele pot să fie niște schițe pentru viitoare lucrări tridimensionale. DI Marin Răducu, aici în dreapta mea, este un artist pe care l-am mai văzut la Rm. Vâlcea într-o expoziție organizată la Muzeul de Artă. Am spus despre el că este un pelerin în zona medievală, un fel de reporter care vine din trecut, un luptător în recuperarea acestui patrimoniu care se pierde. El luptă pentru conservarea tradițiilor, a meșteșugurilor vechi, a tehnicilor vechi etc. Și are un proiect extrem de interesant în legătură cu această recuperare a patrimoniului.

În legătură cu lucrările colegilor mei, ar fi cazul să spun doar câteva cuvinte deoarece majoritatea artiștilor sunt cunoscuți publicului de artă din Vâlcea. Aș începe cu Tina Popa, care pictează în aceeași manieră a bizantinismului și cu un lirism reținut. Cele două lucrări, de data această, sunt ieșite din maniera domniei sale. Constantin Neacșu, aici de față, este, cumva, exponentul libertății absolute. El este un abstract veritabil în sensul în care nu pornește de la o realitate și merge din aproape în aproape până la abstracție. El chiar funcționează în această zonă a abstractului pur. Aș remarca și construcțiile cromatice și compoziționale ale lui Ion Cornea, care se vede că este de formație arhitect. Dar și lucrările cu care ne-a obișnuit în ultimii ani Sergiu Plop, lucrări care sunt tot de factură abstractă și care nu fac decât să ilustreze o continuare a tradițiilor artei basarabene cu cei mai importanți reprezentanți ai acestei arte. Mai sunt și alți artiști prezenți în această expoziție: Olga Popescu – ea vine în zona aceasta postmodernă folosind citatul, citând de data aceasta din maestrul Engl și, deja, în curând, va veni cu o expoziție în care vine cu parafraze din maestrul Husen. Este un artist extrem de complex, extrem de talentat și care are o manieră proprie de exprimare. Din generația tânără aș aminti-o pe Natalia Ștefan, care este ceramist dar face și pictură; se vede faptul că stăpânește foarte bine compoziția și culoarea, este un extrem de rafinat colorist. Georgiana Poenaru este artistul care vine cu elemente de informal în arta plastică, în sensul că, deși sunt minimaliste, compozițiile ei aduc ca element de noutate o scriitură care, datorită grafismului pe care îl evidențiază, fac ca suprafața tabloului să fie cumva altfel compusă. Daniel Stancu aduce în actualitate niște elemente de tradiție, o suveică, o carte etc., supraelemente care aduc în actualitate tradiția noastră. Se vede că el este cumva într-o grupare alături de soții

Zidaru, care vin dinspre filonul tradiționalist. Nu l-am uitat nici pe Petri Veliciu – în acea manieră cu care ne-a obișnuit, aceleași danțelării în alb, gri și negru. Iar invitatul special al membrilor Filialei UAP este Cristian Sima care revine în actualitate cu două compoziții – un Ying și Yang, plus și minus, un bărbat și o femeie. Două compoziții pe lemne pe care le puteți admira pe acel perete din stânga.

Ioan Barbu: Te-ai uitat pe tine.

Gheorghe Dican: Da. Am și eu două compoziții acolo sus, pe scări. Aș face o mică paranteză. Acum câțiva ani, George Țârnea venea la muzeu unde se lansa câte o carte ; de acolo, el evada și venea la mine și zicea: *Dă-mi și mie câte o lucrare de-a ta.* Și eu n-am dat. Nu i-am dat niciodată pentru că nu eram gata cu ea. Și am zis: *Da, când mai vii.* Și a zis: *Mai vin peste două săptămâni* și eu atunci: *când o să vii o să-ți dau o nostalgie de primăvară.* Am și aici două „nostalgii”, una a ajuns la George Țârnea, nu știu, cred că n-a luat-o cu el, există pe undeva, în Ceruri. Dar acum îl rog și pe Doru Drăgușin să ne spună ceva despre minunatele sale sculpturi.

Doru Drăgușin: Bine v-am găsit. E un lucru minunat aici, la Rm. Vâlcea: nu numai că se întâlnesc mai multe generații, mai multe ramuri și zone dar dialogul acesta este minunat. Chiar și prietenii noștri, preoții, ne ajută să înaintăm către un suflet curat și către o binecuvântare în fața lui Dumnezeu. Aici, Dl Ioan Barbu a reușit să facă lucruri mărețe și reușește, în continuare. E un miracol ce face domnia sa și ne rugăm să reușească și în viitor. N-au reușit mulți să facă așa ceva, deși spun că fac. Dânsul nu spune nimic, pur și simplu te cheamă la el „că avem de făcut ceva împreună”. Gata, ne-am urcat în mașină, am luat lucrările și am venit. Indiferent dacă aveam sau nu un plan. La un moment dat erau niște obstacole, care ne împiedicau să plecăm spre Vâlcea, dar un foarte bun prieten al meu și al ziarului sărbătorit, Doru Răpan, un foarte bun scriitor care este și el prezent aici, a zis: „Dorule, dacă Nenea a zis să mergem, nu-l putem refuza.” Și, iată, am venit cu mare drag la voi. Așa că, la fața locului, urăm acestui mare și frumos ziar din Vâlcea „La mulți ani!” și tot așa să fie și de acum înainte: tânăr, viguros, să țină cu cititorii săi. Și să se adune cu artiștii, cu scriitorii, cu preoții și cu tinerii. Vă iubesc, mă simt bine la Vâlcea.

Vernisajul expoziției „Poezia în culori”, Galerile de Artă din Rm. Vâlcea joi, 17 ianuarie 2008, transmisie în direct la Televiziunea Vâlcea I

CRIZA DE INSTITUȚII DIN ROMÂNIA GENEREAZĂ NEVOIA DE INSTITUȚII PARALELE. O ASTFEL DE INSTITUȚIE PARALELĂ ESTE „CURIERUL DE VÂLCEA“

Gala Premiilor „Curierul de Vâlcea“ pe anul 2007

• **17 ianuarie 2008, sala de spectacole a Teatrului Municipal Ariel, din Rm. Vâlcea.**

• **Au prezentat: Ariana Alexandra Șerban și Cornel Șerban, actori al teatrului-gazdă, și Diana Mihaela Răduță (consilier „Curierul de Vâlcea“)** • **Premiile au fost înmânate de ing. Mircia Gutău, primarul municipiului Râmnicu Vâlcea, care a onorat asistența cu prezența sa la ceremonie**

Bine ați venit la Gala Premiilor „Curierul de Vâlcea“, aici, la Teatrul Municipal Ariel! Un teatru modern, cu o sală modernă, în care publicul spectator se simte foarte bine, și pentru care trebuie să-i mulțumim dlui primar Mircia Gutău. Fără ajutorul domniei sale, nu cred că astăzi am fi făcut aici această prestigioasă manifestare.

Ziarul nostru de suflet – „Curierul de Vâlcea“ – primul cotidian particular independent din România postdecembristă fondat la 19 ianuarie 1990, împlinește, iată, vârsta majoratului dar – cum scria în ziar, zilele trecute, un vâlcean care trăiește de mai multă vreme în îndepărtata Canadă, prozatorul Alex Cetățeanu, președintele Asociației Scriitorilor Români din Țara Frunzei de Arțar – „ziarul, încă de la prima sa ediție, s-a născut matur“.

Avem aici, înrămată, prima pagină a primului număr al ziarului, apărut pe 22 ianuarie 1990. Maturitatea sa o dă Programul său, urmat pas cu pas încă de la fondare și până azi. Un program căruia ziarul, prin editorii săi de-a lungul celor 18 ani, i-a rămas fidel. Să vi-l reamintim:

„PROGRAMUL NOSTRU

Ne vom nutri din marile idei și sentimente născute în primele ore ale revoluției.

Ne punem în slujba adevăratei opinii publice și nu a celor care se erijează în purtătorii ei de cuvânt.

Vom acorda întotdeauna prioritate tinerilor și ideilor tinere.

Vom fi alături de cei mulți, care prin fapta lor fac să prospere industria și agricultura, întreaga economie a județului.

Vom milita pentru dreptate și valoare, fără a ne alinia nici unui partid.

Vom înfieră necinstea, impostura, încălcarea legilor și a drepturilor cetățenești.

Nu doar minții îi vom da partea ei, ci și sufletului.

Senzaționalul cu orice preț, limbajul violent, atacurile la persoană, publicitatea gratuită nu-și vor găsi locul în aceste pagini.

Nu vom încerca să ne cucerim cititorii prin subiecte și dispute scandaloase ci prin sobrietatea ideilor, bunul simț, adevărul și puțină ironie.

Nimeni nu va fi înfierat în acest ziar fără dovezi peremptorii că-și merită critica.

Vom încerca să nu ne lăsăm înșelați și să nu găzduim expresiile unor interese revanșarde, excesiv de subiective.

Criticile și observațiile pertinente din partea cititorilor ne vor călăuzi drumul, în vreme ce atacurilor evident răuvoitoare le vom răspunde cu toată hotărârea.

Știm de la început de drum că ziarul nostru nu va fi niciodată perfect, ci mereu perfectibil.

REDAȚIA“

„Zilele Curierului de Vâlcea“ – continuă azi cu Gala premiilor. Ieri seară a avut loc vernisajul unei expoziții de excepție: „Poezia în culori“. Pe simeze, alături de lucrări ale unor renumiți pictori din Capitală, iubitorii de frumos au admirat și tablourile unor pictori care trăiesc în Vâlcea, dar a căror faimă, de multă vreme, a trecut granițele județului, dar și ale țării noastre. Să-i aplaudăm pe expozanți și de această dată, pentru că sunt minunați, pentru că au răspuns invitației conducerii ziarului nostru sărbătorit!

Deschidem gala din această după-amiază, anunțându-vă, înainte de toate, că premiile au fost atribuite de profesioniști, oameni de toată isprava, în frunte cu distinsul jurnalist și scriitor Ioan Barbu, unul dintre părinții „Curierului de Vâlcea“, care i-a rămas fidel din prima zi până astăzi. Cei premiați – vă veți da seama pe parcursul acestei manifestări – sunt străluciți oameni care lucrează în varii domenii: literatură, știință, teatru, muzică, artă plastică, într-un cuvânt sunt valori din cultura noastră națională. Pentru că, la urma urmei, cultura este sfera infinită a valorilor încorporate în opere exemplare, în modele, în gesturi esențiale.

• **Premiul pentru PROZĂ a fost atribuit doamnei Hanna Bota, din Cluj-Napoca.** Este premiată pentru excepționalul său roman „Maria din Magdala”, apărut la Editura Limes, în 2007. Romanul, în mai puțin de un an, a colindat țara, în lung și-n lat, a traversat Ungaria și Austria și a ajuns, în octombrie anul trecut, la cel mai mare târg de carte din lume, la Frankfurt pe Main, în Germania.

Hanna Bota: „Mulțumesc frumos pentru premiu. Întotdeauna mi-am dat seama cât este de important să scrii bine și după aceea mi-am dat seama că mai important decât să scrii bine este să ai prieteni foarte buni, care apreciază ceea ce scrii, iar dl Ioan Barbu este unul dintre prietenii noștri cei mai buni. Mulțumesc!”

Premiul pentru poezie se atribuie unui talentat și valoros poet, om cu o minte deschisă către frumos și metaforă: Petre Tănăsoaica. Volumul premiat, „Grădina lui Tagore”, a apărut în 2007 la Editura Ramuri din Craiova. Volumul său de versuri a fost prezent, până acum, la Rm. Vâlcea, Craiova, Brașov, Sf. Gheorghe, Pitești, Turnu Severin, București și... hăt, departe, la Târgul de Carte de care am mai pomenit – la Frankfurt pe Main, în Germania.

Petre Tănăsoaica: „Cinstind vorbind, îmi dau lacrimile la aniversarea asta – și nenea Barbu are ochii în lacrimi – pentru că acum 18 ani eram împreună la nașterea ziarului. Premiul de astăzi îl dedic fiului meu care s-a născut în 1990 și își va sărbători majoratul anul acesta. El iubește foarte mult literatura, istoria, îi place fizica, matematica și e un tânăr deschis, e un om născut în epoca libertății. Cinstit vorbind, în anul în care el s-a anunțat că vine pe lume, nu mi-am putut imagina că prinde o asemenea vreme și m-am bucurat enorm că, uite, un om din sângele meu va intra în libertate, în ceva ce eu nu am avut în copilărie și în adolescență. V-aș spune multe lucruri, dar am primit o scrisoare pe care vreau să v-o citesc. Este de la unul dintre foștii noștri colegi cu care am început „Curierul de Vâlcea”, de la Dan Manolăchescu, în prezent cu domiciliul în Brașov. Treburi speciale l-au reținut și n-a putut veni la această aniversare. Iată că am plăcerea să transmit și sentimentele celui care a fost în echipă cu noi în 1990, pe 19 ianuarie, când a fost fondat ziarul:

„Dragii mei, Bucurându-mi sufletul cu gândul apropriei noastre revederi, îmi aminteam de vara anului 2006, când l-am întâlnit, după mulți ani, pe foștii colegi și profesori de la Filologia din Iași. Și-mi revenea în minte ideea trăită atunci, și anume că anii petrecuți în mirificul oraș universitar m-au îndatorat esențial, și pentru totdeauna, față de profesorii și de colegii alături de care m-am format.

Sunt acum, iremediabil convins că, așa cum acei cinci ani de Universitate mi-au hotărât cursul vieții, și „Curierul de Vâlcea“ a constituit un reper covârșitor pentru ce – și cât – sunt eu, acum. Cred cu tărie că perioada vâlceană mi-a schimbat radical cursul vieții, în sensul pe care mi l-am dorit mereu, spre un țel pe care, până atunci, nu-l vedeam nicicum posibil de atins.

Cauze pe care nu am puterea să le înlătur mă silesc să nu pot ajunge astăzi la voi, să fiu împreună cu voi, în orașul care îmi este parcă tot mai drag. Așa cum îmi sunteți și voi, toți, după ce timpul și depărtarea au șters și micile asprimi ce vor fi fost cândva între noi, colegii de redacție. În urmă cu mulți ani, George Smeoreanu îmi spunea că n-ar trebui să uit cât datorez Vâlcei. Fii liniștit, George: n-am uitat, și nu voi uita, așa cum nu v-am uitat nici pe Vă trimit gândurile mele cele mai bune, împreună cu urări de sănătate și de viață frumoasă!

Mi-e dor de Petrinel și de Silviu, pe care nu i-am mai văzut de prea mulți ani. Mă gândesc adeseori, cu ciudată nostalgie, la George. Vorbesc din când în când, la telefon, cu Traian Dobrinescu și-mi face bine exuberanța lui, la fel cum mă bucură ascensiunea lui Bebe Ungureanu. Am reînchegat, recent, bunele și cumintile relații prietenești cu Nenea, dl Ioan Barbu, care, de curând, împreună cu Petrică Tănăsoaica mi-au fost oaspeți dragi la Centrul de Cultură Arcuș (lângă municipiul Sf. Gheorghe, din județul Covasna – n.n.), pe care îl conduc. Iar Petrică este prietenul care a contribuit hotărâtor la apariția celor două cărți ale mele și cel care mi-a dăruit un stilou prețios pentru a o scrie și pe următoarea.

Vă îmbrățișez pe toți și vă sărut prietenește, iar domnului Ioan Barbu, cel mai înțelept dintre noi, cel care a păstrat în ființă „Curierul de Vâlcea“, rodul frumos al nebuniei noastre de acum 18 ani, îi doresc sănătate, putere și viață lungă. La mulți ani, „Curierul de Vâlcea“!
(Dan Manolăchescu, Brașov, 17 ianuarie 2008)

Îl invităm, acum, alături de noi pe un om foarte drag nouă, artiștilor de la „Ariel“, pe dramaturgul Doru Moțoc. Un om minunat, un profesor adevărat într-ale teatrului.

Premiul pentru dramaturgie se atribuie domnului Doru Moțoc pentru piesa de teatru „Foca Albastră“.

Doru Moțoc: „Sunt foarte fericit să primesc acest premiu fiindcă vine de la niște oameni pe care îi iubesc. Pentru Nelu Barbu, m-am gândit care ar fi calificativul pe care îl merită cel mai mult. Nelu Barbu este **un om bun**, este generos, nu se poate bucura de

nimic frumos dacă nu o face împreună cu prietenii lui. Și iată că și astăzi procedează la fel. Piesa mea a fost premiată de Uniunea Scriitorilor, a fost declarată „piesa anului”. Ea s-a citit în atelierul de dramaturgie de la Uniune și a intrat în competiție cu texte semnate de Paul Everac, Mircea M. Ionescu, Horia Gârbea și mulți alții. Și pentru mine premiul acela a fost surprinzător; sincer, vă spun, că nu mă așteptam mai ales pentru că în București, știți foarte bine, lucrurile stau într-un fel anume și e greu de undeva, de departe, din provincie, să te poți afirma. Dar iată că lucrurile încep să se miște și lucrul acesta m-a bucurat. Piesa mea este o piesă despre proiecția unui vis. Undeva într-un nord simbolic, imaginar, trei bărbați întâlnesc o femeie, care vine dintr-o lume stranie și care vorbește o limbă necunoscută. Raporturile dintre ei, dintre personaje, mereu variabile, acumulează tensiuni, care duc către un final, cred eu, surprinzător. Așadar, nu pot să vă promit altceva decât că atunci când piesa va căpăta chip scenic veți fi primii care o veți vedea. Vă voi invita, în primul rând, pe dumneavoastră, cei care sunteți astăzi aici, să o vedeți și dacă și atunci veți crede că e un lucru bun, fericirea mea va fi deplină. Pentru că în piesă este vorba de o femeie plină de poezie și mister, aș vrea să mulțumesc la două femei cu prilejul înmânării acestui premiu. Prima este soția mea, care asemenea focii albastre despre care vorbesc eu, a apărut la timp ca să nu mă aleg doar cu zgura unui vis. A doua este Doina Migleci, care este directoarea Teatrului Ariel, care ne-excluzând rigoarea, mi-a lăsat destul timp să pot scrie. Le mulțumesc din toată inima, vă mulțumesc și dumneavoastră“.

• Premiul pentru carte științifică se acordă unui reputat om de știință din Cluj-Napoca, oaspete drag al directorului general al ziarului pe care îl sărbătorim. *Prof. univ. dr. inginer Pompiliu Manea este cunoscut în Vâlcea prin prietenia statornică pe care a manifestat-o, în ultimii ani, față de „Curierul de Vâlcea” și față de editorul acestuia – dl. Ioan Barbu. În orașul transilvan, domnia sa este – de mai mulți ani – inițiatorul și organizatorul Joilor Culturale TEMCO, desfășurate lunar, unde se lansează cărți, se sărbătorește oameni de seamă ai țării, unde s-a organizat, pentru prima dată în România, Procesul Comunismului.*

Dl. profesor Pompiliu Manea a fost invitat, anul trecut și în anii din urmă, la importante congrese și simpozioane internaționale din Europa și Nord-America. Astăzi, primește premiul „Curierului de Vâlcea” pentru volumul „Aparatura de radiologie și imagistică

medicală”, apărută la Editura Multimedia, în 2007, în condiții grafice de excepție.

Pompiliu Manea: „Sunt onorat de acest premiu, de această diplomă, deși eu știu o glumă legată de diplome. Când Dumnezeu l-a făcut pe om, și-a dat seama că omului, după ce acesta a pornit în viață, nu i-a dat creier. Și-l întreabă pe Sf. Petre: „Petre, ce-am făcut noi cu oamenii ăștia? Uite, mintea a rămas în hârdăul ăla de acolo, te rog, cheamă-i înapoi și împarte-le tu mintea.” Și Sf. Petre începu să dea minte cu găleata. După câteva găleți ajunge la fundul hârdăului, și zice: „Doamne, mai sunt vreo trei sute și, uite, nu ne-a ajuns minte pentru toți.” Dumnezeu îl apostrofă: „Păi, Sfinte Petre, tu le dai cu găleata, dă-le și tu mai cu măsură. Începe cu polonicul, cu lingura, cu lingurița...” La urmă, spre terminare, a luat și cu degetul și le dădea, dar tot n-a ajuns. „Doamne – zice Sf. Petru – ce fac acum, că nu mi-a ajuns mintea? Au rămas fără vreo 50.” „Măi, Petre, cheamă-i pe ăștia și dă-le câte o diplomă.”

Îmi amintesc de această glumă ori de câte ori primesc câte o diplomă. Dar, sincer să vă spun, această diplomă mă onorează. Legăturile mele cu Vâlcea sunt dinainte de revoluție, din anii '73, când montam aparatura medicală la spitalul nou din Rm. Vâlcea. Acea aparatură, la vremea respectivă, era performantă. Astăzi, avem aparatură și mai performantă și am dotat în continuare spitalul, l-am ajutat și cu computerul tomograf, ca să fie pus în funcțiune. Am ajutat foarte multe cabinete medicale cu aparatură de gastroenterologie, urologie, cardiologie etc. Cartea mea, care are 400 de pagini și 380 de figuri, este o carte de aparatură medicală și adună o experiență de 52 de ani de muncă în acest domeniu. Am început în 1955 să lucrez în domeniul aparaturii medicale și am rămas aici. Mai înainte mă pregătisem pentru a fi învățător și pilot, în aviație, dar nu am avut dreptul să fac educație tinerei generații pentru că eram copil de chiabur. N-am avut dreptul nici să zbor pentru că partidul comunist nu-și încredința bunurile poporului pe mâna dușmanilor săi. Și atunci m-a luat de mână un mare eminescolog, profesorul Augustin Z.N. Pop și m-a înscris la Școala Pedagogică. Apoi, am urmat Politehnica și m-am dedicat aparaturii medicale. În cei 52 de ani, sunt pe-al 53-lea de muncă, de profesie, nu de viață, că am mai mulți, m-am luptat să perfecționez aparatura medicală. Înainte de '89, făceam tot felul de jonglerii, cu marile întreprinderi, ca din banii pe care îi aveau repartizați pentru probleme sociale să cumpărăm aparatură medicală sub diferite denumiri, ca aceia care aprobau fișele

tehnice de import să nu-și dea seama că luăm ceva pentru medicină. Botezam în așa fel aparatele din import încât nici eu nu mai știam ce am scris acolo. Fiindcă un import se făcea la doi-trei ani, nu ca astăzi în două săptămâni. Îl desfăceam, îl vedeam și apoi îl trimiteam la clinica sau spitalul care-l comandase. Am continuat această muncă și după 1990. Am introdus pentru prima dată în România, în chirurgia miniinvasivă, laparoscopia. Astăzi se numește chirurgia laparoscopică. Am introdus în țară aparatură modernă pentru gastroenterologie, să se vadă în mod direct un tub digestiv; înainte trebuia să se bea bariu, să se vadă la raze x, la întuneric. Astăzi se vede în timp real, atunci când se introduce endoscopul. Și continui să lupt pentru introducerea noului în medicină, să aducem în România tomograful cu emisie de pozitroni. Albania și România nu-l au, aproape toate țările din lume au acest aparat. Statul român nu poate să-l cumpere pentru că este prea scump. Auzi vorbă – și costă doar 6 milioane de euro; nu aparatul în sine, ci este vorba de un ciclotron care produce izotopul radioactiv, pe care îl diluăm în glucoză și-l facem o fluorodezoxiglucoză, ca să-l putem introduce în organism pe cale injectabilă, și pe urmă să se citească „boala“. Acest aparat îți permite, printr-un dialog morfologic, să citești o tumoare înainte de a se forma, să o vezi la nivel celular. Ți permite totodată ca terapia pe care o aplici s-o controlezi în câteva zile și să-ți dai seama dacă are efect sau dacă n-are efect. Astăzi, facem o radioterapie de trei luni și constatăm după aceea că nu are efectul scontat, în special în boala canceroasă, dar nu numai, și în bolile de inimă și în bolile neurologice. Și statul zice că n-are acești bani; dar eu le spun că numai un bypass care se face în Cluj, de la intrarea dinspre sud-est înspre Tg. Mureș, într-o comună – Vâlcele – până în Apahida în nord-est, 17 km, costă 80 de milioane de euro și se dau din banii primăriei municipiului Cluj, ca să ocolească orașul camioanele. Deci, municipiul are 80 de milioane de euro, dar o țara nu are 5-6 milioane să cumpărăm un asemenea aparat. Și anul acesta, prin grija firmei pe care copiii mei o conduc (eu sunt de un an de zile, zic ei prezident, dar sunt numai consilier) va introduce acest ciclotron care este capabil să deservească până la șase peturi, deci atunci devine rentabil. Și noi am început acest lucru cu cinci ani în urmă, să introducem în România, să aducem specialiști străini, să vedem ce este acest aparat și cu ce se mănâncă. Două capitole din carte sunt dedicate medicinei nucleare. Vreau să donez cinci exemplare bibliotecii județene și să le consulte cei care se ocupă cu

imagistica medicală și cei care se ocupă cu întreținerea și repararea aparaturii medicale, aici în orașul dumneavoastră și în județ. Vă mulțumesc, încă o dată!"

Vine destul de des la Rm. Vâlcea. Este craioveancă și este autoarea unor cărți de referință, care au făcut, deja, înconjurul țării, dar sunt foarte cunoscute și peste hotare. Nu demult a fost primită cu mare dragoste și aplaudată cu frenezie, pentru scrierile sale, dar și pentru expunerile sale, în îndepărtata Canadă, unde a fost invitată de onoare a comunității românești.

Dna conf. univ. dr. Gabriela Rusu-Păsărin primește, astăzi, premiul pentru eseu istorico-literar. Volumul premiat – „Marin Sorescu – Imagini. Ethos. Evocări”, a apărut anul trecut, în București, la Editura Academiei Române.

Gabriela Rusu-Păsărin: „Sunt foarte onorată și foarte emoționată, ceea ce nu-i stă foarte bine unui om de radio, dar acesta este adevărul. Felicit **Curierul de Vâlcea** pentru că a avut puterea într-o lume foarte grăbită să impună cultura, să impună *pagina culturală*, ceea ce se întâmplă din ce în ce mai puțin ziarelor de astăzi. Și cred că aceasta este o componentă definitorie a ziarului și ar trebui să-i aplaudăm din suflet pe cei care au reușit de-a lungul a optsprezece ani să reziste competiției pe piață tocmai impunând și elementele culturale și mai ales oferind modelele culturale. Nenea (scriitorul Ioan Barbu) este un temerar, este cel care a reușit să țină linia dreaptă a acestui ziar, în condițiile în care vânturile sunt din toate direcțiile și niciodată nu știi dacă este bine să te oprești sau să-ți continui demersul în acel sens, sau să abdică și să treci în baricada celuiilalt.

Această carte are o istorie frumoasă, dacă frumoasă se poate numi tristețea. Interveniurile pe care le-am realizat cu Marin Sorescu au fost publicate, o parte din ele, în timpul vieții scriitorului. Am vrut să le public la rândul-mi într-un volum și nu m-a lăsat. Mi-a spus că dacă voi face acest gest cu siguranță unii prieteni vor avea foarte mult ce vorbi în urma noastră. Pentru că fiecare cuvânt putea fi răstălmăcit. I-am spus că odată și o dată tot le voi publica și atunci mi-a spus: „Ai grijă cui i le încredințezi”. Am avut pe suflet povara acestor cuvinte de atunci și până anul trecut. Vă dezvălui că au fost câteva edituri care mi-au cerut-o dar am rezistat tentației și nu am dat cartea. Și am încredințat-o așa cum mi-a cerut Marin Sorescu – unui prieten, Dumitru Radu Popescu, la editura Academiei fiind convinsă că va fi primită cartea de editură cu aceea deschidere pentru dialogul sincer, cultural. Ceea ce s-a întâmplat. Acum constat

că această carte primește un premiu de presă și va fi foarte încântat, acolo sus, Marin, pentru că premiul nu vine la Craiova, ci vine la Vâlcea. Adică acolo unde, mai departe de-acasă, se vedea altfel alura unui scriitor. Așa că, încă o dată, mii de mulțumiri. Spuneam că istoria acestei cărți este o istorie a tristeții pentru că, recitind interviurile pentru a le republica, am constatat că în interiorul acelor fraze care păreau oarecum circumstanțiale (Marin fiind foarte zgârcit cu interviurile), exista o adevărată filozofie de viață spusă cât se poate de sincer de Marin, altfel decât în mod oficial, în mod public. Și de aceea dezvăluirea sufletului cuiva este un gest care uneori lasă un sentiment de tristețe. Tristețe am constatat și când am vrut să ilustrez această carte, nu cu altceva, decât cu obiecte personale ale lui Marin Sorescu, mai puțin știute de public, și cu tablourile sale. Intram în casa de la Bulzești, după ani buni, după ce fusese declarată muzeu; și am constatat că peste picturile lui Marin Sorescu se țesuse pânza de păianjen, ca să nu fie arătate. Este un gest care induce o stare de tristețe. Eu am făcut acel gest și le-am scos la lumină și le-am publicat pentru a se ști și o altă valență a scriitorului, cea de pictor, și rămâne critica de specialitate să se pronunțe asupra acestora. Obiectele personale ale lui Marin, fotografiate și publicate în acest volum, au o valoare extraordinară, pentru că, spre exemplu, sunt ultimele cuvinte rămase în mașina de scris de la Bulzești. Iată un miracol: cineva a știut să caute mașina de scris sub pat, un pat de țară cu o laviță alături, cu o scoarță oltenească, iar în interior – ultimele cuvinte pe care le-a scris la acea mașină Marin. Sau ceasul de-acasă care s-a oprit pentru că viața s-a oprit. De aceea vă spuneam că istoria acestei cărți este o istorie a tristeții, dar și a bucuriei și a fericirii. Fericirea este un termen scurt, neîngăduit de scurt, este un asemenea moment de fericire pe care mi l-ați creat. Mulțumesc din suflet vâlcenilor, mulțumesc dlui Ioan Barbu și îi doresc tinerețe fără bătrânețe acestui ziar cultural.“

Premiul pentru publicistică se atribuie ex-aeqo: Domnului Ilie Purcaru – reputat scriitor, poet și unul din tripleta de aur a reportajului românesc: Brunea Fox, Bogza, Ilie Purcaru. Pe Ilie Purcaru, marele Brunea Fox l-a numit „copilul-minune al reportajului românesc“.

Premiul i se decernează pentru cel mai recent volum al său – „Cartea Loviștei“, apărut la Editura Antim Ivireanul, strălucită monografie-reportaj a celei mai frumoase și enigmatice „fășii de Vâlce a Loviștei“, cum spunea Dimitrie Gusti. Cine va mai scrie vreodată

despre Țara Loviștei nu va putea face abstracție de observațiile lui Ilie Purcaru.

Celălalt scriitor care primește premiul pentru publicistică este un minunat și îndrăgit om de televiziune: William Alexandru Cosmescu, directorul Televiziunii Vâlcea¹. *Cartea premiată: „Convorbiri cu Dinu Săraru” a apărut, în 2007, la Editura Prisma.*

William Alexandru Cosmescu: „Cartea mea este o lucrare care vrea să scoată în evidență omul Dinu Săraru, nu scriitorul Dinu Săraru, nu omul de televiziune, nu directorul de publicații, nu directorul de teatru, ci pur și simplu *omul Săraru*. Cu bunele și cu relele lui. Cred că în mare parte am și reușit. De altfel, și semnalele presei din Rm. Vâlcea, în special „Curierul de Vâlcea”, ca și semnalele presei din București unde am făcut o lansare de carte, au demonstrat acest lucru. Și vreau să vă mai spun încă un lucru : că evoluția mea spirituală și profesională se datorează în mare parte fiecăruia dintre voi, prietenii mei de spirit și colegii mei de spirit prezenți aici (și alții care nu sunt prezenți aici) pentru că toți alcătuim o plasă a spiritului și suntem datori să interacționăm între noi așa cum se cuvine, astfel încât să se întâmple, așa cum spune prietenul nostru Doru Moțoc, să rămână ceea ce trebuie să rămână. Vă mulțumesc.”

Se află în sală un alt oaspete drag al ziarului „Curierul de Vâlcea”: prof. dr. Artur Silvestri – valoros scriitor și editor, președintele Asociației Române pentru Patrimoniu. Cele 20 de publicații culturale on-line editate de Asociația pe care o conduce îl recomandă cel mai important editor român de presă culturală on-line pe care îl are România, la ora aceasta.

Domnului profesor dr. Artur Silvestri i se atribuie premiul pentru promovarea valorilor culturii naționale. *Cu câteva luni în urmă, la invitația domnului Ioan Barbu, domnul profesor a participat la Rm. Vâlcea, la Episcopia Râmnicului, la lansarea volumului de studii, eseuri și evocări „Al cincilea Patriarh – Prea Fericitul Teocrist”, documentar inițiat, îngrijit și orânduit de domnia sa. Suntem fericiți că-l avem din nou în mijlocul nostru.*

Profesor dr. Artur Silvestri: Mulțumesc. Sunt astăzi aici din solidaritate și am să spun câteva cuvinte deși nu sunt obișnuit să primesc premii căci nu le înțeleg sensul atunci când s-a făcut ceea ce trebuia făcut. Aceasta e, cred, atitudinea firească și o întâlnim pretutindeni unde există simțământul poruncilor inerente și nu al răspunsului silit de obligațiile diverse și împovărătoare. Țăranul când

vira plugul în brazdă și o deșelenește nu se așteaptă decât să plouă și să dea roada, muncitorul când merge la uzină își urmează rosturile lui iar pomul când face poame le face fiindcă așa l-a lăsat Dumnezeu pe Pământ. Însă în vremurile noastre stricate de atâta destrăbălare adusă de Stăpânirea netrebnică însăși atitudinea firească pare să fii devenit raritate și excepție deși răspândirea ei se face tot timpul și pretutindeni ca o uriașă mișcare de pânze freactice care nu vor seca. Dar vizibilitatea trebuie redobândită și de-aceia am să spun câteva vorbe despre cei ce ne-au făcut posibilă întâlnirea de azi.

Ceea ce am văzut astăzi aici m-a impresionat și mi-a dat o anumită emoție. O emoție am avut, întâi de toate, auzind ceea ce se scria în acest program de „Curier“, cu caracter aproape profetic, de acum 18 ani: *Ne punem în slujba adevăratei opinii publice și nu a celor care se erijează în purtătorii ei de cuvânt; vom fi alături de cei mulți, care prin fapta lor fac să prospere industria și agricultura, întreaga economie; vom milita pentru dreptate și valoare, fără a ne alinia nici unui partid; vom înfiera necinstea, impostura, încălcarea legilor și a drepturilor cetățenești.* Aceste propozițiuni parcă sunt scrise acum fiind îndrumări cu aparența premonitorie ce aparțin oricărei vremi de la noi și, în esența lor ireductibilă, constituie un program eminescian. Și de ce „eminescian“? Fiindcă de acolo ne vin toate aceste încheieri ce ne spun că suntem nu o țară blestemată ci o cetate asediată unde toți neisprăviții, toată scursura și toate obrăznicăturile **Fanarului continuu** ne-au năpădit și ne năpădesc până când destrăbălarea se va sfârși, pentru că toate răutățile au un sfârșit ce va veni curând.

Rezultă, deci, că acesta nu era un ziar, acesta era **o parte dintr-un program de Reconquista care nu s-a început recent ci demult și nu se va consuma decât atunci când nu va mai fi nevoie de reacție și de atitudine și nici de obligația de a ne recuceri ținuturile și memoria.** În fond, a zice astfel – și a susține – este atitudinea firească la noi și manifestată întotdeauna cu precădere chiar și atunci când prețuirea ei pare scăzută iar dominația aparține unui ocupant stupid și haitei slugarnice și prădătoare, incapabile de construcție ce durează și doar numai de învârteală mare, chiverniseli prin hoție și retorică fățarnică. Acestea, și altele din aceeași conformație aproximativă, a venit timpul să le spunem: „boycott“ și să înlăturăm sinistra operetă televizată ce ne înveninează zilele și nopțile și nu duce la nimic decât la iluzii și rătăcirii.

Acum este momentul în care se va dovedi că noi am avut dreptate și nu această pseudo-elită de suprastructură care nu înseamnă decât pleavă și praf inutil și care, ani de-a rândul, ne-a nenorocit spunându-ne că trebuie să trăim cu capul în pământ și că suntem întârziati; că n-avem valori și că trebuie să se așeze păianjenii pe ceea ce au făcut alții, Oameni Mari, înainte de noi și să uităm; că valorile altora sunt mai importante decât ale noastre și că n-avem loc la masă decât ca să primim niște fărâmituri mărunte și îngăduința destinată slugilor condamnate veșnic și înlănțuite definitiv.

Această ideologie a disperării și a neîncrederii, de fapt o patologie a urii față de sine, își dovedește ilegitimitatea și va trebui să înceteze. Acum devine limpede și necontestabilă încheierea simplă și naturală ce se cunoaște de orișicine și comunicată, la rândul ei, în propozițiuni simple ce ne spun că trebuie să fim oamenii locului arătând ce-i al nostru, că **diferența și nu uniforma crează valoare** și că esențialul este marele concert al diversităților care practic însumează o cultură pentru toate vocile posibile: **să înflorească o mie de flori.** Minciuna „europesmului” de model unic și-a trăit febra rea și acum se dovedește că această pegră dezgustătoare ce defilează la rampa vieții publice și trăiește din banul văduvei și al „prostimii” – înjurându-ne pe noi deși noi am făcut cultură în România, și nu ei – ei, bine, această pegră este ilegitimă iar războiul ei ajunge în derizoriu de „cațavenci” ignoranți și brutali, sterili și neisprăviți.

Căci un război a fost și încă nu s-a încheiat. Însă ce-a făcut „Curierul de Vâlcea” în aceste vremuri de război tăcut? În epoca neofanariotă de ideologie dominantă a făcut ceea ce era de la sine înțeles: și-a văzut de drumul lui ca, de altminteri, o mulțime de instituții paralele din această țară. Pentru că, din păcate, **criza instituțiilor bolnave ce s-a abătut peste România generează nevoia de instituții paralele**, adică de oameni-instituții, de organizări și de coagulari apărute oriunde și în orice înfățișare ilustrând ideea că, **la noi, unde este om binecuvântat și faptă bună este și instituție.**

Astfel suntem în substanța vie de unități organice cu legitimitate deplină care dau echilibru și întărire, precum azi, când sentimentul încercat, ascultând oameni de toate vârstele și din toate ținuturile, a fost de comuniune, ca la biserică: oameni ce se întâlnesc nu pentru că și-au propus să gândească la fel ci pentru că de la sine gândesc la fel. Și de-aceea au fost evocate câteva din noțiunile capitale ce ne re-amintesc că există oameni, fapte, evenimente și gesturi care îți schimbă viața; că există gestul bun și fapta bună și că

indiferent de moment, context și de Stăpânire, ceea ce avem de făcut trebuie făcut. Fiindcă, în ultimă analiză, nu o *laudatio* de compezență se face astăzi de către noi, noi de fapt tragem o linie pentru a se vedea unde suntem: **suntem în țara noastră și nu în țara „lor“**. Și pentru că suntem în țara noastră, sentimentul nostru de răzeși care privesc cu mândrie în față și năzuiesc către înaintea este viu și coplesitor. Și ceea ce ne dă nouă tăria de a înaintea este această concluzie: nici răzeșii n-au dispărut și nici noi nu vom dispărea. Așa să ne ajute Dumnezeu.“

Premiul pentru carte religioasă se decernează Preotului Nicolae State-Burluși, pentru editarea, în 2007, a unor volume de înaltă valoare educativă. Câteva cărți, dintre multele pe care le-a tipărit și difuzat, mai cu seamă în rândul tinerilor: „Coșulețul cu flori“, carte aflată la ediția a IV-a, „Puterea celor 40 de liturghii“, „Puterea rugăciunii“. Badea Cârțan contemporan – Preotul State-Burluși, care duce carte de ani de zile în țară și în Europa, pe unde a călătorit împreună cu dl Ioan Barbu – este astăzi răsplătit cu acest important premiu. Îl felicităm din inimă!

Părintele Nicolae State-Burluși: „Mă gândesc ce cuvinte să spun din Evanghelia lui Hristos dar o să vă spun ca în Evanghelia lui Matei: „ceea ce vreți să vă facă vouă oamenii, să le faceți și voi asemenea“. Acum mă năpădesc emoțiile pentru că nenea Barbu mi-a dat prilejul să văd și eu lumea, ceea ce nu văzusem cu câțiva ani în urmă. Știți că, de mai multă vreme, de cincisprezece ani, vâlcenii m-au numit **Badea Cârțan contemporan** și cu mare bucurie am acceptat acest apelativ; dar am descoperit la Roma, la Accademia di Romania, în 2000, că un mare ierarh al bisericii ortodoxe l-a numit pe „Nenea“ – Badea Cârțan al mileniului trei. Și, iată, astfel, la Roma ne-am găsit frați. Duceam acolo aproape un microbuz de carte religioasă, iar dumnealui – din cărțile domniei sale pe care le-a scris în diaspora românească; le-a dus și le duce aproape în toate colțurile lumii și face un apostolat incredibil, o misiune, aș zice, a culturii românești ortodoxe, pentru că Mântuitorul ne-a spus, la Evangelistul Matei: „mergeți și învățați toate neamurile“. Poate că nu numai la români, dar și la alte popoare, Nenea a dus spiritualitatea românească mai mult ca un misionar bisericesc. Pentru aceasta îi mulțumesc că există, îi mulțumesc că îi sunt și îmi este prieten, și-i mulțumesc pentru tot ce face pentru cultura râmnicenă și românească. Noi avem nevoie de modele în continuare și dânsul ne dă nădejdea că va rămâne un model. Vedeți câți prieteni îl înconjoară,

câți prieteni de valoare de la Cluj și de la Craiova și din București și din toată țara sunt aici cu noi și formează un depozit extraordinar de spiritualitate românească. Mulțumesc lui Nenea pentru tot și-l rugăm pe Dumnezeu să-l binecuvinteze pentru tot ce face."

Premiul special al Editurii „Antim Ivireanul” se atribuie unui director de editură: Dlui Emil Catrinoiu. *Domnia sa merită multe laude pentru colecția, în format liliput, a volumelor din minunatele colecții: Tezaur literar românesc și Tezaur literar universal, premiate la târguri de carte din țară, dar și la Paris și Frankfurt pe Main. Premiul pe anul 2007 i se decernează domnului Emil Catrinoiu pentru cele 5 volume editate – Scrisori esențiale – din opera unuia dintre cei mai mari romancieri născuți pe meleaguri vâlcene, Gib I. Mihăescu.*

Emil Catrinoiu: „În urmă cu cinci ani, editura „Fortuna” iniția colecția **Tezaur literar românesc**, cărți-liliput, bibliofile, din clasicii literaturii române. Am început -așa cum era firesc- cu Eminescu, am continuat cu Caragiale, Creangă, Slavici, Alecsandri, Coșbuc, Macedonschi, Anton Pann, Panait Istrati – ediție bilingvă (franceză și română), am continuat cu colecția **Tezaur literar universal**, unde l-am tipărit în aceeași formă de prezentare pe Shakespeare – ediție bilingvă (engleză-română), și am considerat noi că trebuie să facem o reparație morală pentru județul Vâlcea, și în anul 2007, l-am tipărit pe Gib Mihăescu, în aceeași formă de prezentare, mini-casetă cu cinci volume.

Aș vrea să vă spun că am trăit împreună cu dl Barbu multe amintiri plăcute în periplul pe care noi l-am făcut în Europa, și m-aș referi aici la Frankfurt, cel mai mare târg de carte din lume în care cele două edituri au avut stand ; la salonul de carte de la Paris, la ambasada României din Paris, în Marsilia, la Bruxelles și în multe locuri. Am ajuns la concluzia că atunci când mai multe persoane își dau mâna, pot să facă lucruri mari. Și noi am încercat acest lucru împreună cu dl. Barbu, cu preotul Nicolae State-Burluși, cu Doru Moțoc și am reușit să facem lucruri, zic eu, de valoare. Dar este îngrijorător faptul că azi mulți oameni de cultură nu-și dau mâna si nu vor să pună umărul, să se adune ca să realizeze lucruri frumoase. Și pot să vă spun că am amintiri neplăcute în acest sens. Când am lansat la Uniunea Scriitorilor, în sala Oglinzilor, pe Eminescu, pe Caragiale, pe Slavici, dădeam telefon la câte un scriitor și-i invitam să vină la această lansare. Răspunsul fiind: „Dar cine vine?” „Vine scriitorul x sau y.” „Nu, dacă vine eu n-am ce căuta acolo.” Din păcate există

o dezbinare între oamenii de cultură care nu ar trebui să existe. Și de ce să n-o spunem că și în Vâlcea se manifestă asemenea lucruri care ar trebui, după părerea mea, evitate. Vreau să mulțumesc dlui Barbu, pentru sprijinul pe care l-a dat editurii „Fortuna”, pentru clipele frumoase petrecute împreună. Au fost și obstacole, vor mai fi și în continuare, dar sper să le trecem împreună. În apariția acestei colecții aș vrea să-i mulțumesc și profesorului doctor Ioan Soare, care s-a ocupat de selecția textelor care au apărut acolo. Un om deosebit care a muncit cu multă râvnă pentru apariția acestei colecții. Încă o dată felicitări, La mulți ani!, și la cât mai multe apariții ale „Curierului de Vâlcea”, așa cum spunea și dna Păsărin, un ziar cultural.“

Premiul pentru pictură – Opera Omnia – se atribuie domnului Gheorghe Dican, președintele Filialei Județene Vâlcea a Uniunii Artiștilor Plastici, strălucit promotor și organizator al unor manifestări cu un larg ecou național și internațional. Vernisajul de ieri seară – Poezia în culori – este numai o filă din voluminosul volum al unei activități grandioase, de pictor, organizator și mentor.

Gheorghe Dican: „Mulțumesc mult. Vorbele mele au fost rostite de ceilalți”. **Premiul pentru muzică – Opera Omnia – se acordă maestrului Mihail Ștefănescu, profesor, compozitor, dirijor de elită, directorul Filarmonicii de Stat „Ion Dumitrescu” din Râmnicu Vâlcea, personalitate remarcabilă a lumii muzicale din România, invitat ca specialist de excepție în diferite jurii internaționale din Europa.**

Mihail Ștefănescu: „Sunt foarte onorat și emoționat în același timp de acest premiu. Vreau să spun că acest premiu nu era posibil fără aportul colegilor și colaboratorilor mei de instituție, mă refer la aparatul artistic, la instrumentiști, coriști, cei care întrutotul fac filarmonica plină, și nu în ultimul rând, la aparatul administrativ. De asemenea, sunt tare emoționat pentru că primesc acest premiu din partea unui bun și vechi prieten al meu, unul din cei care mi-au călăuzit pașii la începutul carierei mele. La mulți ani, Curierul de Vâlcea! La mulți ani, Nenea!”

„Curierul de Vâlcea” a atins, în aceste aspre timpuri, un record esențial: acela de a apărea neîntrerupt, neștirbit. Optsprezece ani a intrat în casele cititorilor săi, adică o viață de tânăr născut după evenimentele din decembrie 1989.

Așa se scria, la începutul acestei săptămâni, într-un mesaj adresat ziarului de ziua lui. Într-adevăr, ziarul „Curierul de Vâlcea” a

ajuns în fața maturității. Noi, artiștii de la Teatrul Ariel, i-am simțit totdeauna căldura, dragostea sa față de cultură și artă, în paginile sale fiind oglindite totdeauna, cu măiestrie jurnalistică, realizările noastre. Mulțumim Colectivului redacțional!

Premiul „Curierului de Vâlcea“ pe anul 2007 pentru artele scenice se atribuie Doinei Migleczi, Doamna Teatrului Vâlcean: directoarea Teatrului Ariel, regizor de mare performanță, care a dus fama acestui teatru dincolo de fruntariile României: în Italia, Belgia, Anglia, Franța, Albania, Grecia, Bulgaria, Elveția, Luxemburg... Este un premiu de excelență scenică pentru promovarea valorilor dramaturgiei naționale. De altfel, Teatrul Ariel a fost remarcat de presa de specialitate, mai ales pentru realizarea integralei de comedie I.L. Caragiale.

Doina Migleczi: „Vă mulțumesc foarte mult. Sunt onorată. Mulțumim foarte mult dlui Barbu, „Curierului de Vâlcea“. Ne onorează și ne obligă să mergem mai departe. Și dacă e să împart acest premiu, îl împart cu întregul colectiv al teatrului. Darul meu către Râmnic este ștafeta pe care o las tinerilor din teatru.“

Juriul a acordat premii unor prieteni apropiați ai ziarului și colaboratori de peste hotare.**Premiul pentru interpretare muzicală se acordă doamnei Carmen Daniela, din Germania, compozitoare și pianistă de renume internațional, pentru concertul de excepție susținut, împreună cu orchestra Simfonieta, în 17 decembrie 2007, pe scena Filarmonicii de Stat „Ion Dumitrescu“, sub bagheta maestrului Mihail Ștefănescu. În program: Concert pentru pian și orchestră în la minor op. 7, de Clara Schumann, în primă audiție la Rm. Vâlcea. Premiul pentru cartea de călătorie s-a atribuit domnului Alex Cetățeanu, președintele Asociației Scriitorilor Români din Canada, pentru volumul „Străin în America“, apărut anul trecut la Editura ieșeană Junimea. Vă anunțăm că scriitorul premiat este originar din Vâlcea, născut în comuna Amărăști, dar trăiește de peste 25 de ani în Țara Frunzei de Arțar. Premiul pentru traducere se acordă domnului Jean-Yves Conrad, din Franța, pentru volumul „En route pour Bruxelles“, de Ioan Barbu. Ediția în limba franceză, în traducerea dlui Conrad, a apărut la Editura „Langues et cultures europeennes“, din Satrouville-Paris.**

Juriul a acordat Diploma de Excelentă și Titlul onorific de Senior al Redacției, pentru colaborarea de excepție în plan publicistic și promovarea unei prietenii statornice, de-a lungul anilor,

cu ziarul „Curierul de Vâlcea“, domnului Theodor Răpan, scriitor din București.

Theodor Răpan: „Mulțumesc pentru frumoasa Diplomă de Excelență. Mă simt onorat și fericit, în același timp, că sunt aici. Vă asigur de toată prietenia și prețuirea mea. Sunt bucuros și fericit că putem împărți și a ne oferi astfel de daruri sfinte, rare și unice. Îmi pare rău că nu am avut șansa și norocul să lucrez în echipa redacțională a dumneavoastră, dar timpul poate nu-i pierdut. Și vorba lui Nichita: „dacă acum aș fi întors cu spatele la dumneavoastră, ați vedea că mi-au crescut aripi“. Vă mulțumesc!”

Diplomă de Excelență și Titlul onorific de Senior al Redacției „Curierul de Vâlcea“ se acordă dlui Cornel Rusu, redactor-șef adjunct la Radio Oltenia Craiova, pentru colaborare și prietenie statornică față de ziarul aniversat în aceste zile.

Cornel Rusu: „Am să vorbesc puțin mai mult decât Gigi Dican. Sincer sunt onorat și fericit în același timp, că sunt acasă, în familie. Și îmi place să respect legile familiei. Când ea vorbește, el tace. Ea a vorbit, eu tac. La mulți ani.“

*Cu prilejul aniversării majoratului „Curierului de Vâlcea“, 18 ani de la apariția primei sale ediții, se acordă titlul de **Membru de Onoare al colectivului redacțional** următoarelor personalități din viața cultural-literară a județului nostru:*

Dnei Daniela Ștefănescu, redactor la Departamentul cultural al Televiziunii Vâlcea 1.

Daniela Ștefănescu: „Mulțumesc din suflet. Știam că mă număr printre prietenii Curierului de Vâlcea, știam că astăzi trebuie să fiu prezentă aici, dar nu mă așteptam la un astfel de premiu. Emoțiile sunt evidente. Mă onorează acest premiu și vreau să vă spun că înseamnă că munca mea este apreciată. Este greu să-ți faci un nume în acest domeniu al culturii, este greu să rezisti și de aceea nu promit absolut nimic. Încă o dată vă mulțumesc mult de tot.“

Dnei prof. Sanda Augustina Constantinescu, director al Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul“ – Vâlcea.

Sanda Augustina Constantinescu: „Ca să fiu sinceră, sunt ușor surprinsă. Abia aseară am aflat despre această onoare, într-o conversație cu dl Ioan Barbu, prieten vechi, trebuie să spun și eu, prieten drag; acum o să creadă lumea că am primit premiul pe prietenie dar toți am declarat că suntem prietenii dumnealui. Important este însă faptul, iată, că dânsul ne recunoaște; pentru că orice premiu înseamnă o recunoaștere. Premiile de astăzi, de aici, pentru

mine au și o altă semnificație: **scot la iveală câte lucruri se petrec în tăcere în orașul nostru.** Pentru că noi lucrăm departe de lumea dezlănțuită, noi – cei care organizăm, cei care suntem administrații și dumneavoastră – creatorii. Lucrăm într-o mare liniște, puțini dintre oamenii zgomoși fiind interesați de ceea ce facem noi... Pentru că avem adepții noștri -cei care vin la expoziții, cei care vin la bibliotecă, cei care vin la teatru, la filarmonică și aceia nu sunt puțini – recunoașterea ne dă certitudinea că trebuie să mergem mai departe și că facem bine ceea ce facem. Mulțumesc, viață lungă, sănătate și tot mai multe realizări.“

Domnului prof. dr. Ioan St. Lazăr, Universitatea din Pitești.

Domnului Iulian Popescu, purtător de cuvânt al Direcției Generale a Finanțelor Publice din județul Vâlcea.

Domnului conf. univ. dr. Remus Grigorescu, Universitatea Brâncoveanu din Rm. Vâlcea.

Domnului prof. dr. Ion Predescu, Universitatea Brâncoveanu din Rm. Vâlcea.

Domnului prof. drd. Florin Epure, directorul Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vâlcea.

Florin Epure: „Să-mi îngăduiți câteva gânduri la această aniversare. S-a tras concluzia de antevorbitorii mei – și într-adevăr susțin și eu acest punct de vedere: „Curierul de Vâlcea“ nu este numai un cotidian, este o instituție de cultură. Pe lângă ziarul care apare zilnic, Nenea a mai scos și *Suplimentul Cultural, Literar și Artistic al Curierului de Vâlcea*. Foarte multe evenimente și de înaltă ținută, unele le-am organizat împreună cu nenea. Dintre aceste aş menționa doar, să spunem, evenimentele de la Târgul de Carte Gaudeamus, legăturile cu georgienii, apropo de zilele Sf. Antim Ivireanul, și multe, multe alte expoziții de artă și lansări de carte organizată împreună cu Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vâlcea. Îi felicit pentru toată această perioadă de până la maturitate pe toți cei care au osârduit pentru ca să ajungă acest ziar de înaltă ținută, pentru profesionalismul, echidistanța, obiectivitatea, eleganța de multe ori a textului scris și pentru respectul față de vâlceni. La mulți ani!“

Scriitorul Constantin Zărnescu, în finalul Galei Premiilor:

„Onorată asistență, este o mare emoție pentru mine că mă aflu aici și vreau să vă spun, că trăind la Cluj, tot timpul mă gândesc la Oltenia și am cultivat Oltenia în toate cărțile mele. Cartea despre Constantin Brâncuși – cu aforismele și textele lui Brâncuși – am vrut s-o

public la Craiova, cândva, la sugestia regretatului Marin Sorescu. Am copilărit pe lângă „Orizont”, ziarul de atunci. Sunt 35 de ani de când am debutat în „Orizont”. „Curierul de Vâlcea”, însă, este un cotidian spectaculos care are propria sa editură „Antim Ivireanul” și cea mai cunoscută revistă culturală din Oltenia, **Curierul literar și artistic**; cu prezențe românești, dar și cu români din lume. Acest efort pe care l-a făcut maestrul Ioan Barbu a fost extraordinar deși dumnealui uită, sau poate este o problemă de modestie, și nu ne spune că a educat în această perioadă două generații de jurnaliști. Dar din intervenția mea vreau să rămâneți cu o idee clară despre munca lui Ioan Barbu. Cea mai importantă lucrare pe care a făcut-o domnia sa este restaurarea, reînnoirea culturii creștine, **laicat-creștine** se numește: eseuri, interviuri, articole despre marea ortodoxie. Cărțile sale despre ortodoxia din Ungaria, ortodoxia din Canada, Franța, Italia, sunt cărți extraordinare. Acesta este cel mai mare aport al vieții sale, dincolo de cotidian. Avem zariști care mor pe mica lor feudă, acolo, în rubricută, dar Ioan Barbu este un mare scriitor, este o enormă cantitate de muncă și – după cum vedeți – are o structură elefantină; dar **elefantinii** sunt niște oameni de o mare bunătate și care ajută enorm pe alții.

„Curierul de Vâlcea” este o prezență extraordinară a orașului, este cea mai bună revistă și cea mai de circulație revistă culturală din Oltenia. Acum, că este familia Rusu-Păsărin de față, trebuie să spun că – alături de „Curierul de Vâlcea” – instituția cu adevărat regională, de o valoare cardinală și pentru românii din Bulgaria, Serbia etc. este „Radio Oltenia Craiova”, instituție absolut cardinală pentru Oltenia. Faptul că mama mea mă aude la Radio Craiova este un lucru extraordinar. Faptul că tatăl meu mă citește în „Curierul de Vâlcea este un lucru extraordinar”. O adevărată viață regională Craiova ne poate învăța ce înseamnă, cu redactorii ei pe care i-am găsit la Slatina, i-am găsit la Drobeta Turnu Severin, în satul natal al lui Bogdan Amaru, când am făcut noi centenarul. I-am găsit peste tot. Și „Curierul de Vâlcea” publică oameni din Teleorman, dl profesor Pompiliu Manea este din Teleorman, așa cum eu sunt vâlcean – dar publică oameni și din Craiova, din Turnu Severin. Asta e Oltenia, **fericita Oltenie**, cum îi spunea Dimitrie Onciul când își deschidea cursurile de istorie la Iași. Dar după moartea regretatului Marin Sorescu nu am mai fost invitat la Craiova decât o dată la doi ani, de Sfântul Dumitru, patronul Craiovei; s-a întâmplat ceva, au devenit oamenii „mai de elită”? **Elite, caste, găște-găște.**

Dar apropo de viața regională, noi, autorii de cultură scrisă – fie că publicăm în cotidianul „Curierul de Vâlcea”, fie că publicăm în revistele de mică circulație, de artă plastică, literară – noi socotim mai departe limba română – pe care am supt-o de la mama noastră – operă colectivă, operă a noastră, a tuturor. De aceea spun ca un alt lucru extraordinar pe care l-a făcut maestrul Ioan Barbu este cultivarea limbii române în cotidian și în revista lui literară pentru că azi, în România, s-a născut o *nouă limbă de lemn*. Avem de-a face cu ea când citim „Evenimentul Zilei”, „Cotidianul” etc. Articolele sunt mici, fotografiile sunt mari; fotografia este mai de senzație decât articolul și mai mare pe pagină. Iată, asta este „limba română” în unele cotidiane și pentru a-i răspunde, în acțiunea spirituală noastră spirituală ar trebui să fim ca preoții, propagând limba română, care suferă în vorbirile noastre zilnice, și, de câte ori avem un prilej, să ne amintim că noi suntem operă a limbii române și limba română este operă a noastră.

Nu am să vorbesc acum despre viața aspră, dură, care se trăiește în Transilvania unde toată lumea are frică de regionalism și probabil că este o frică reală pentru că volumele noastre nu mai ajung în Craiova iar noi nu trimitem pe cale instituțională nici o carte în bibliotecile Brăilei și nici o carte în librăriile Constanței. Noi, românii care trăim în Transilvania suferim în secret de acest regionalism spiritual deși vine peste noi un deceniu colosal care trebuie să ne pregătească pentru centenarul Unirii cu patria-mamă. Se împlinesc 100 de ani, peste 10 ani, de la Unire dar nimeni nu este pregătit, politicienii din Cluj nu spun nimic, la București nu se face nimic. Austriecii, când au împlinit 400 de ani de acțiune habsburgică, au făcut poșta din Sarajevo – care este aceeași cu poșta din Cluj – au făcut teatrul național, care acum este al nostru, au făcut o seamă de lucruri: un bulevard se termină cu teatrul, cu tribunalul, în fapt niște lucrări extraordinare. Le-am spus la Cluj: ce fac românii pentru 2018? Căci de acum trebuie făcut: nu numai să ne cultivăm limba română, și cotidienele și gândirea noastră scrisă, trebuie făcută Catedrala Mântuirii Neamului, fără joacă (eu n-aș intervieva un ateu, care-și dă cu părerea, despre Catedrala Mântuirii Neamului și spune că nu trebuie făcută, nu l-aș intervieva) căci peste 10 ani vom avea centenarul Unirii. Singurul lucru care se poate spune acum (din Machiavelli, ca să vedeți dumneavoastră cât este el actual) e că în epoci tulburi, nefericite, încetoșate cum este epoca asta „postrevoluționară”, Majestatea sa majoritatea, **poporul cel mare intră în umbră și**

este în pericol să fie anihilat. Și atunci înfloresc găștele, gaștele, clăcile, elitele.

Cu asta vreau să închei. Să fiți sănătoși, să-l omagiem pe dl Ioan Barbu: Să aibă o viață lungă, și domnia sa, și Curierul de Vâlcea, și revista „Curierul literar și artistic”, și Editura „Antim Ivireanu” și noi.

CE NE DORIM NOI CETĂȚENII DE LA ZIARIȘTI? SĂ NE DEA O LIMBĂ, O LIMBĂ ROMÂNEASCĂ, O LIMBĂ CURATĂ, O LIMBĂ CARE SĂ MEARGĂ CU NOI ÎN ȚĂRILE ASTEA EUROPENE

Ioan Barbu: Bine ați venit la „Zilele Curierului de Vâlcea”! Se află în dreapta mea Traian Dobrinescu iar în stânga – Petre Tănăsoaica. Facem parte din grupul celor opt care au fondat primul cotidian particular din România eliberată de comunism, lăsând liber să zboare porumbelul pe care îl avem pe frontispiciul ziarului; s-a întâmplat în ianuarie 1990, exact acum 18 ani. Pe Traian Dobrinescu îl alesesem director al ziarului, prin vot democratic, într-o vreme când în România, în marile orașe, încă se mai trăgea, pe străzi, în oameni – și nu înțelegeam de ce... Nici acum, după 18 ani, nu au fost descoperiți acei „teroriști” despre care se vorbea și încă se mai vorbește. Traian Dobrinescu era directorul „Curierului de Vâlcea”, eu eram redactor-șef, iar Petre Tănăsoaica și George Smeoreanu au fost redactori-șefi adjuncți. Funcția de director administrativ i s-a încredințat lui Bebe Ungureanu. Iată, deci, care a fost conducerea primului ziar privat din România, care s-a născut liber. Sunt bucuros că o parte dintre aceștia se află aici, în această seară, împreună cu dumneavoastră, la această frumoasă sărbătoare, la această recepție care a reunit prieteni dragi ai ziarului. Am primit zilele acestea foarte multe mesaje de felicitare din județ, din țară și de peste hotare. Le vom publica, în continuare, pe toate. Cine vrea să mai transmită câteva gânduri o poate face la acest microfon, care rămâne deschis. Vă mulțumesc și, încă o dată, primiți salutul meu prietenesc, împreună cu urarea: *Bine ați venit la „Curierul de Vâlcea”!*

Traian Dobrinescu, scriitor: Bună seara și bine ați venit, vă spun și eu, în calitate, acum, de cetățean al urbei, din când în

când cochetând cu gazetăria. Ca să vezi cum stai, cum ești poziționat față de timp, nu trebuie să-ți amintești câți ani ai, nici să te uiți în oglindă, ci să te uiți numai în jurul tău. Uitându-mă în jur, sigur nu pot să nu admir această cifră frumoasă, 18 ani de jurnalism ai echipei de atunci și de acum a ziarului „Curierul de Vâlcea.“ Ani ai maturității! Deja „Curierul de Vâlcea“ este o istorie. N-am să vă vorbesc despre istoria „Curierului“, o cunoașteți din întâlnirile anuale, pentru că a devenit un obicei ca acest ziar, cel mai bătrân din județ, să zicem (deși la 18 ani nu poți spune că ești bătrân, mai corect, putem spune că ziarul pe care îl sărbătorim se află la o vârstă înțeleaptă) așadar, în fiecare an sărbătorim „Curierul de Vâlcea“: i se aduc cuvinte de laudă, sunt omagiați atât cei care au înființat ziarul cât și cei care fac parte din colectivul actual de redacție. Aș vrea să mă refer, în câteva cuvinte, cu un curaj pe care mi-l asum, la prezentul presei vâlcene. Pentru că în presa vâlceană – vrem, nu vrem să recunoaștem – toată se revendică din „Curierul de Vâlcea“. Unii din cei opt fondatori de acum 18 ani s-au dus, între timp, înspre alte zări, s-au apucat de alte treburi. Unii au înființat alte case de presă: „Viața Vâlcii“, „Curierul Zilei“, „Curierul de Râmnic“... Alții au abandonat această interesantă și disputată scenă, cea a gazetăriei. Sigur că aceste plecări au născut nu numai *case noi*, cum le-am numit, dar și diverse dispute. Pentru că județul nostru are limitele pe care le cunoașteți, publicitatea este împărțită pe publicații; cu cât sunt mai multe – și sunt destule! – cu atât disputa dintre ele este mai acerbă și, desigur, animozitățile cât mai mari și accentuate. Le cunoașteți, sunt pe deoparte animozitățile sau atacurile foarte dure la adresa unora sau altora, fie că sunt persoane fizice, fie că sunt instituții ale statului. S-a născut, astfel, pe parcurs, impresia că, dacă sunt virulent, numai așa pot să fiu un ziar remarcabil sau un gazetar remarcabil. Nimic mai fals: pentru că publicul cititor căruia îi aparțin eu acum poate să guste un caz pe termen scurt nu și pe termen lung. **Curierul** nu s-a situat în această aripă a „ziarelor dure“; și aici mă opresc ca să nu supăr fiindcă între jurnaliștii de la Vâlcea nu există prietenie, din păcate. Ca să nu vă mai plictisesc și s-o mai lungesc, doresc viață lungă „Curierului“, să o ducă până în senectute (senectutea poate să fie și de o sută de ani, dincolo de dl Barbu, dincolo de Sorin [Barbu] moștenit de nepoți și de strănepoți. Ce pot să vă urez? O bună viziune, mai mare apropiere de interesul omului, de interesul vâlceanului. O presă mai apropiată de om, asta nu înseamnă că nu poate să fie critică, dar nu mers până în zona aceia a

virulentului, aproape insuportabilă. Cu această ocazie urez și celorlalte ziare din Vâlcea succesul pe care îl merită și apropierea de care vorbeam. La mulți ani pentru presa vâlceană și pentru dumneavoastră care sunteți în seara asta aici.

Petre Tănăsoaica, poet, directorul ziarului „Viața Vâlcii“:

În primul rând îmi cer scuze că nu sunt îmbrăcat la ștraif, cu cravată și costum – vin direct de la muncă – dar am ținut neapărat să fiu aici, pentru că este un eveniment senzațional și pentru biografia mea și chiar dacă o să intru puțin în polemică cu indiferent cine, nu am să mă abțin să spun ceea ce gândesc despre acest eveniment. În primul rând eu n-aș fi lucrat în presă dacă nu mă întâlneam cu doi oameni importanți din presa vâlceană, cu dl Ioan Barbu și cu Gheorghe Smeoreanu, care erau la ora aceea branduri în presa județeană și națională. Faptul că m-au asociat la numele lor și m-au învățat această meserie, a însemnat extraordinar de mult pentru mine. La urma urmei, în ianuarie 1990, cei care erau dați afară de la fosta gazetă „Orizont“ erau subsemnatul, Gheorghe Smeoreanu, Ioan Barbu, Dan Manolăchescu, adică exact cei care nu parcurseră cursurile școlii „Ștefan Gheorghiu“ de făcut jurnaliști comuniști. A fost o greșeala fundamentală, zic eu, a celor de la ziarul de atunci, pentru că nu și-au imaginat că, totuși, cei despre care am vorbit înainte – și vă rog să-mi iertați lipsa de modestie, că eram și eu printre ei – vor ajunge *branduri ale opiniei publice*. Ideea construirii acestui ziar a fost, ca să spun așa, etapizată, dar cu etape foarte repede arse. Înainte a apărut *Reporter*, cu Gheorghe Smeoreanu, Tănăsoaica, cu, n-am ce să fac, îl pomenesc și pe Silviu Popescu – deși nu-mi place să-i pomenesc numele în seara asta – care au făcut un ziar care a durat o singură zi, din care un personaj își trage în continuare gloria. Am fost imediat exmatriculați din redacția respectivă. Eram, deci, dintr-o dată trei sau patru inși ajunși primii șomeri ai unui particular. Particularul se chema Alex Parolea Moga. După aceea a început istoria **Curierului de Vâlcea**. Unii dintre noi ne gândeam să ne întoarcem la meseriile noastre. Chiar mă gândeam dacă postul meu de la bibliotecă mai poate fi ocupat, mă gândeam că poate voi mai da un concurs de ocupare a unui post la bibliotecă. Dl. Barbu, probabil, se gândea la o pensie atunci sau la un post de profesor iar Gheorghe Smeoreanu gândea că se va întoarce la școala lui. Ne-am întâlnit, totuși, și am pus la cale acest ziar. Vă spun că am făcut acest ziar pentru că un personaj dintre noi opt s-a dus și și-a depus cererea de intrare în redacție la „Orizont“, a stat o săptămână

acolo și a văzut că nu funcționează nici un ziarist după tipicul unui ziarist care are perspectivă. Și a cârmîto rapid către noi, care eram „brandurile” și s-a atașat „Curierului de Vâlcea.” A fost și omul care ne-a risipit într-un fel pe toți. Asta este, așa s-a întîmplat, așa a fost viața. Pentru mine e un eveniment important că n-am putut să urăsc niciodată acest ziar, pentru că era ca și copilul meu. N-aveam cum să urăsc „Curierul”. Era normal. Și de câte ori mergeam la citit ziare îl citeam cu mare emoție. Iar ziarul mai este important pentru mine și pentru că în același an în care s-a născut ziarul, s-a născut și fiul meu. Este un an foarte important, un an în care mi s-au născut doi copii și nu puteam să lipsesc de aici și să-i spun lui Nenea Barbu, care s-a purtat extraordinar de frumos în toată această perioadă, că nu pot participa deși sunt 14 ani de când am plecat de la „Curierul de Vâlcea”. Iar acest lucru – chiar dacă uneori relațiile dintre noi au fost înveninate- a fost ușor de depășit pentru că dumnealui are o anumită înțelepciune și un anumit echilibru care nu l-au lăsat să treacă într-o tabără sau în alta. Eu zic că ziarul „Curierul de Vâlcea” este platforma de pe care au zburat tot felul de ziarști. Uneori ei au crezut că pot imita modelul dar – după cum știți – modelul poate fi imitat și dacă cineva nu-și găsește autenticitatea, puterea creativă, n-are cum să fie egalul modelului. Din cauza asta, „Curierul” rămîne un reper foarte important și acei copii care fac ziare și-l înjură pe Ioan Barbu sau pe Petre Tănăsoaica ar trebui să știe că *nu înjuri un brand ca să-ți faci un brand*. Brandul se câștigă altfel, muncind în fiecare zi cu mult curaj: dacă ai puterea creativă este extraordinar iar dacă nu o ai, du-te acasă și te odihnește sau alege-ți altă meserie. Jurnalistica este o meserie grea, îngrozitoare, ucigătoare de suflete, ucigătoare de sănătate, de prietenii, de ce vrei dumneavoastră. Un ziarist autentic nu poate fi iubit decât de omul care poate să înțeleagă că adevărul trebuie și spus. Îi urez „Curierului de Vâlcea” o mie de ani sau cât vrea el.

Constantin Zărnescu: Vreau să vă spun că sunt fericit la sărbătoarea „Curierului de Vâlcea”. Văd aici, spre exemplu, pe domnul Frîncu, care este nepotul lui Amos Frîncu, unul dintre tribunii Unirii Ardealului cu România. Văd aici pe Prea Sfințitul Gherasim, care socotește Vâlcea – și, în general, toate aceste mînăstiri voievodale care sunt Tismana, Govora, Cozia – Ierusalimul românesc (acest concept, **Ierusalimul românesc**, trebuie studiat, trebuie învățat în școli). Mă uit în spatele meu, este dl Ioan Barbu, maestrul multor generații. Ziarul „Curierul de Vâlcea” a făcut școală în Râmnic. A făcut

școală și pentru copii care au plecat din Râmnic mai departe și, după părerea mea, a influențat și audio-vizualul, cât a putut. Dar noi trăim acum un fel de teroare a audio-vizualului. Dacă vă uitați foarte atenți, noi ne lăsăm supuși divertismentului: chiloți, femei, pulpe, genunchi, asta este o nenorocire pentru un om care crede în Dumnezeu. Pentru un om care are lângă el un nepoțel, pentru un om care are lângă el o fată mare aceste lucruri sunt extraordinar de periculoase. Ei spun: „copiii de la 12 ani în jos să nu se uite“, dar eu ca scriitor știu că esențialul stă în puritatea, frumusețea și misterul limbii române. Limba română, nu cea de lemn, ci limba pe care o cultivă Ioan Barbu. Fiindcă Ioan Barbu și **Curierul de Vâlcea** au făcut niște lucruri pe care nu le-au făcut alte județe. Este posibil ca aici să fie și rostul mănăstirilor voievodale, al credincioșilor care vin săptămânal la episcopie – deci nu numai la biserica din sat, de la mine de la Lădești, din Lăpușata, din Roiști – ci la Episcopie.

Acestea îmi oferă posibilitatea să vă spun câteva lucruri în legătură cu Râmnicul Vâlci pentru că trebuie să luăm Vâlcea ca un lucru ieșit din comun și să redăm locurilor frumusețea lor morală. Aici oamenii **cultivă grădina**, cum spunea Voltaire, aici oamenii au făcut foarte multă pușcărie din cauză că au avut pământ, păduri, „au ținut de loc“ dar de aceea au și trecut prin nenorociri. În acest context, numai „Curierul de Vâlcea“, dacă îmi amintesc bine, până să apară „Viața Vâlcii“, până să apară altele, a cultivat confesiunea, mărturisirea oamenilor nenorociți. Și, pentru asta, Ioan Barbu a făcut un lucru colosal pentru ca noi trebuie să trăim mai departe în această stare de curățire, cum spunea Prea Sfințitul Gherasim al Vâlcii. Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

Pompiliu Manea: Prea Sfinția Voastră, Părinte Episcop Gherasim, doamnelor, domnișoarelor și domnilor! Mesele sunt pline și trebuie să le golim. Am înțeles din acest eveniment două lucruri importante: Râmnicul Vâlcea este orașul care a pus capăt unui probabil război civil în România. Aici a fost oprit Cosma, cu oamenii care n-au înțeles că țara se schimbă și vroiau să intre în forță în Capitală. Împreună cu Prea Sfinția Sa, cu prefectul de Vâlcea, cu primul ministru al țării, cu toți oamenii, s-a oprit aici începutul unui război civil în România. Iar ziarul „Curierul de Vâlcea“ a oglindit în mod strălucit și obiectiv acele evenimente. Eu pe domnul Ioan Barbu l-am cunoscut, printr-un bypass, prin Canada. Acolo, de la prietenii mei, de la românii din Canada, am aflat că la Vâlcea există Ioan Barbu, și am venit aici să-l cunosc. Am înțeles că acest jurnal, „Curierul de Vâlcea“

și conducătorul lui, sunt ca și poetul nepereche, Mihai Eminescu, un jurnal nepereche în România, condus de un om nepereche.

Prea Sfințitul Episcop Gherasim: Domnule director sau, mai bine zis, frate Ioane, domnule prefect, domnule primar și distins auditoriu, dacă m-ați pune la predică poate aș face bine, dar aici nu. De ce? Sunt pentru prima dată la niște ziarști care au ei urechile ca de iepure doar-doar poate găsesc ceva să facă un articol să sară pălăria. Ce ne dorim noi, cetățenii de la ziarști? Pentru că din păcate nu se mai citește prea mult din cărți, atunci ziaristul este acela care să ne dea o limbă românească, o limbă curată, o limbă aceea care să meargă cu noi în țările astea europene. Așteptăm de la ziarști să ne spună adevărul, să ne informeze cum merg lucrurile în țară. Dar îi rog să le controleze, așa cum se spune: de trei ori să măsoari și o dată să tai. Să controleze, să controleze, să controleze ca atunci să poată să stea cu fața luminată. Ziarștii sunt aceia care ne aduc noutățile. Așa cum televizorul ne poartă în jurul pământului, așa și ziaristul este acela care ne aduce aceste vești, pentru că oamenii nu mai citesc altceva decât ziarul. Drept urmare, așteptăm de la dâștii să fie în continuare niște propovăduitori – cum spunea aici domnul Zărnescu – fiindcă într-adevăr pentru tineretul nostru ispitele sunt foarte mari. Când mă gândesc ce curată era viața, dați-mi voie să zic „ca pe vremea mea”. Întâi de toate, părinții te puneau la treabă: după ce am lăsat găștele, mi-au dat mieii, după aceea berbecii, apoi văcuțele, prin urmare nu m-a crescut un domnișor. Al doilea, nu erau atâtea ispite: lumea aceasta cam fără inventar îmbrăcată, dacă se poate chiar deloc. Într-adevăr, dezmațul acesta nu va aduce nimănui bine, nici celui care se poartă de așa manieră. Pentru că în momentul când vrei să întemeiezi o familie, o casă, nu se poate porni decât cu doi tineri care au într-adevăr un ideal, s-au pregătit și de acum pornesc pe drumul vieții. **În mod sigur, cununia este celula de unde se pornește familia, de unde se pornește satul, de unde se pornește orașul, de unde se pornește județul, de unde se pornește o țară.** Fără familie nu este posibil, mai mult decât atâtea, creația s-ar opri; și dacă se căsătoresc doi de același gen, creația s-ar opri. Dar nu se va opri niciodată, va avea grijă bunul Dumnezeu. Să dea Bunul Dumnezeu ca toți să avem parte de partea dreaptă a Mântuitorului nostru, împreună cu domnul director Ioan Barbu, cu domnul prefect, cu domnul primar și cu toți demnitarii. Și eu sunt bucuros că sunt în mijlocul domniilor voastre, că m-a întrebă cineva *de ce merg, că pe acolo sunt numai ziarști*. Și eu le-am

spus că nu poate să lipsească popa. Să trăiți, vă binecuvântează. Dlui Ioan Barbu – viață lungă, iar dumneavoastră – veselie. Iar ziarului – sănătate și La mulți ani!

Tina Popa, pictor: La 18 ani te pregătești pentru studii – literatură, artă – într-un cuvânt cultură, apoi te aștepti la o nuntă. O nuntă cu culoare și cu soare printre rândurile pe care le scrieți. Pentru că este vorba aici de cuvânt, doresc ca acest Curier de Vâlcea, fiindcă de obicei curierul ne aduce vești – să ne aducă și de aici înainte numai vești bune, cu pace și sănătate. Și să le urăm tuturor să aibă credință în ei, în noi și în Dumnezeu. La mulți ani!

Opinii ale unor participanți

Daniela Ștefănescu: *La un astfel de eveniment încerc să iau cât mai multe opinii. Am văzut prezente foarte multe personalități din toate domeniile și mi-am îndreptat pentru început atenția către un fost om de presă. Este vorba de deputatul Emilian Frâncu, care aș putea spune că a creat un imperiu când vorbim de televiziunea Vâlcea 1, Vâlcea 2, Vâlcea 3 și Vâlcea 4 Bălcești. Spunem pentru început La mulți ani!, pentru cei 18 ani pe care i-a împlinit astăzi „Curierul de Vâlcea“.*

Emilian Frâncu, deputat: Eu aș vrea să vorbesc numai despre „Curierul de Vâlcea“ pentru că este sărbătoarea lui: este primul ziar din România, iată, care își serbează majoratul. „Curierul de Vâlcea“ a fost întotdeauna o școală de jurnalism. Așa cum Biblioteca Județeană a fost o Casă a Cărții, „Curierul“ a fost o casă pentru jurnaliștii vâlceni și nu numai pentru că de aici au plecat în toate colțurile țării tineri care deja pentru că de aici au plecat în toate colțurile țării tineri care deja se formaseră și au constituit osatura altor publicații. Îmi amintesc cu plăcere și emoție de acele clipe de început, acum 18 ani, când împreună cu Alex Parolea Moga, cu Vili Cosmescu, noi am făcut *Reporterul*, prima publicație (e drept, săptămânală) din România; la o săptămână după noi a apărut „Curierul“ dar primele două ședințe de redacție le-am făcut împreună. Și îmi aduc aminte de emoțiile acelor momente, de gândurile care erau într-o devălmășie creatoare și îi felicit pe toți fondatorii de atunci ai „Curierului“ pentru că au avut curaj. Iată, acum, „Curierul“ s-a impus, zic eu, ca o publicație – emblemă pentru presa locală din România. Eu nu pot decât să-i felicit. Aștept ca să vină întotdeauna în casa mea cu vești cât mai bune. Pentru că un Curier e bine să aducă vești bune și să ne umple inimile de bucurie. Ce pot să mai spun este că atunci a fost un act de curaj să faci presă; acum din păcate

mulți jurnaliști nu se mai pot respecta, măcar, unii pe alții. Cred că ar trebui să existe și la Râmnic, ca în alte părți, o asociație a jurnaliștilor, să caute măcar să se înțeleagă, să se respecte în folosul publicului din județul nostru. Ca reprezentant al audio-vizualului – pentru că după ce am lucrat doi ani la *Reporter*, am creat posturi de radio și televiziune în județul Vâlcea – nu pot decât să transmit felicitări sincere, iată, acestui ziar, repet, brand pentru județul nostru. La mulți ani, Curierul de Vâlcea!

Daniela Ștefănescu: *Dle Primar, sunteți prezent ca invitat la „majoratul” primul cotidian particular din Râmnicu Vâlcea, Curierul de Vâlcea.*

Mircia Gutău, primar al Râmnicului: Așa este. Este o vârstă foarte frumoasă, vârsta de 18 ani. Eu aș vrea să-l felicit sincer pe dl Barbu, pentru faptul că în acești 18 ani a dat dovadă de echidistanță și a fost un om care a făcut un ziar foarte echilibrat. Indiferent de cine a condus vremelnic interesele municipiului sau județului, ziarul „Curierul de Vâlcea” a fost un ziar echilibrat care în permanență a știut să păstreze o legătură excelentă cu cititorii, de fapt cei mai importanți. De aceea merită toate felicitările. Aș vrea să-i felicit și pe cei patru fondatori care au trecut peste orice orgoliu și au venit la această manifestare. Este un lucru extraordinar iar pentru ziar – toate aprecierile.

Daniela Ștefănescu: *Aveți o rubrică permanentă pe care o citiți sau întreg ziarul?*

Mircia Gutău: Întreg ziarul. Citesc toată presa vâlceană pentru că fiind primar al municipiului Rm. Vâlcea sunt interesat să cunosc foarte bine tot ceea ce se spune în ziar, în ziarele din municipiu. Și vreau să vă spun că de foarte multe ori sunt lucruri reale pe care încerc să le repar.

Daniela Ștefănescu: *Domnule primar, pentru că este ziua lor, să ne îndreptăm privirea și către redactori.*

Mircia Gutău: N-aș vrea ca în acest moment să-i nominalizez și să-mi scape unul sau altul. Am o relație foarte bună cu domnul Cîrciu, cu care colaborez și care răspunde efectiv de Primărie; și bineînțeles cu dl Barbu, șeful ziarului, pe care-l cunosc dinainte de 1989, un om extraordinar și care a păstrat un echilibru, m-a impresionat foarte mult. Echilibrul domnului Barbu – a reușit să rămână același, indiferent de vremuri.

Daniela Ștefănescu: *Știți mi-a venit o idee în timp ce vă urmăream. Ați fost vreodată interesat, domnule primar, de a face și dumneavoastră, eu știu, un ziar, un săptămânal, un cotidian?*

Mircia Gutău: Nu, niciodată n-am avut această idee. Trebuie să spun că eu sunt un om practic și sunt inginer. Nu am înclinații pentru scris dar îi apreciez foarte mult pe cei care scriu și care își păstrează demnitatea, care au demnitatea lor.

Daniela Ștefănescu: *Vă mulțumesc.*

Mircia Gutău: Și eu vă mulțumesc și le doresc la mulți ani!

Daniela Ștefănescu: *Așa cum mi-am propus într-un interviu pe care îl realizam cu directorul general al cotidianului „Curierul de Vâlcea”, în urmă cu trei zile, când anunțam Zilele Curierului de Vâlcea, am zis să vă prezint unii din oamenii care lucrează la acest cotidian. Alin Tudoroiu este aici lângă mine și alături de dumneavoastră, îl știu de pe vremea când era reporter, redactor, acum, este „domnul director de publicitate”. L-aș ruga, acum, la împlinirea acestui majorat al cotidianului Curierul de Vâlcea să spună câteva cuvinte.*

Alin Emilian Tudoroiu: Eu lucrez de șapte ani la Curierul de Vâlcea. Pot spune că pentru mine e destul de mult, am avut multe de învățat de la Nenea, de la cei cu care lucrez. Însă, presa pe care o face Curierul de Vâlcea, una de calitate și un pic mai liniștită față de alții care sunt mai agitați și mai răutăcioși, eu zic că ne ajută să ne păstrăm un echilibru. Am prins și cei **18 ani**, vreau să prind și cei 36, și cei 50!

Daniela Ștefănescu: *Îmi îndrept atenția către redactorul șef al acestui cotidian, Sebastian Cîrciu. De cât timp lucrezi, Sebi, la „Curierul de Vâlcea?”*

Sebastian Iulian Cîrciu: În octombrie, anul acesta, fac 10 ani de când lucrez la acest ziar, am un pic mai mult decât jumătate din vârsta lui. La noi, în categoria **gramul de nebunie** intră cam jumătate din echipă. Suntem vreo șapte-opt inși care lucrăm de cel puțin șapte ani la ziar și lucrul acesta spune mai mult decât doar simplul fapt că te duci la serviciu ca un funcționar să-ți iei niște bani.

Daniela Ștefănescu: *Acum ne îndreptăm atenția către domnul „vice” al Consiliului Județean, dl inginer doctor Ion Câlea.*

Ion Câlea, vicepreședinte al Consiliului Județean Vâlcea: Acest ziar, de fapt, a creat o platformă în apariția foarte multor ziaristi al căror mentor în jurnalistică este dl director general Ioan Barbu, pentru care am o stimă și un respect deosebit. Spunem că este

primul ziar privat din România și acest lucru spune foarte mult. A fost aici o școală de jurnaliști pe care a creat-o acest om căruia îi doresc din tot sufletul multă sănătate, viață îndelungată, numai bucurii, liniște sufletească. Îi doresc foarte multă sănătate dânsului dar și colectivului de redactori de acolo, care este un colectiv foarte valoros prin faptul că sunt formați de acest om care are calități cu totul și cu totul deosebite în jurnalistică românească.

Daniela Ștefănescu: *S-a spus, stimați telespectatori, și la premiile „Curierului de Vâlcea”, care au avut loc tot în această zi, de 18 ianuarie 2008, la Teatrul Ariel, despre principalii oameni care în urmă cu 18 ani s-au hotărât să înființeze acest cotidian. Printre cei menționați se află și dl. deputat Petre Ungureanu. Nu se putea să nu fie prezent la o astfel de manifestare. Nu toți au fost prezenți dar iată că dumneavoastră ați onorat invitația. Ce înseamnă acum după 18 ani acest cotidian pentru dumneavoastră?*

Petre Ungureanu, deputat: Prin Curierul a început viața noastră adevărată de după revoluție. Nici nu știu dacă a fost aventură, dacă a fost nebunie, nu știu dacă a fost prea-plinul din noi atunci. Cert este că în 19 ianuarie 1990, am făcut „cea mai frumoasă nebunie”, „cea mai frumoasă prostie din viața noastră”, cum credeam noi atunci. După aceea s-a dovedit a fi cea mai frumoasă realizare. Iată, „Curierul” are astăzi, cât are o fată mare, 18 ani. Cred că are o zestre bună, a avut și ursitoare bune și îmi amintesc de vremea aceea și cred că s-ar putea scrie o carte numai despre echipa care a înființat „Curierul”. Indiferent de destinele noastre, indiferent de personalitatea fiecăruia, de travaliul prin care fiecare am ieșit la lumină, „Curierul” a rămas. E constanta la care ne raportăm.

Daniela Ștefănescu: *Printre numele celor care au fost la începutul anului '90, se spune fondator de ziare, s-a numărat și Alexandru William Cosmescu, prezent aici lângă mine, directorul Televiziunii Vâlcea 1, care astăzi, stimați telespectatori, a fost premiat de „Curierul de Vâlcea” cu premiul pentru publicistică. Înainte de a vorbi despre acești cei 18 ani dați-mi voie sincer să-i adresez felicitări pentru acest premiu.*

Alexandru William Cosmescu, director Televiziunea Vâlcea I: Vreau să vorbesc despre Curierul de Vâlcea. Un prețios vâlcean, e vorba de Înalț Prea Sfințitul Bartolomeu Anania, traducea foarte frumos începutul Evangheliei Sfântului Apostol Ioan, în felul următor: *Într-un început era cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era cuvântul. Sunt versete ale Evangheliei Sfântului Ioan,*

cea mai profundă dintre toate care au în esență cuvântul. Cuvântul care construiește, cuvântul care zidește, cuvântul călăuzitor, cuvântul făuritor. În felul acesta, „Curierul de Vâlcea” prin promovarea principiului călăuzitor, făuritor, constructor al cuvântului a reușit timp de 18 ani – și sunt sigur că o să reușească și în continuare – să promoveze **o linie jurnalistică**, poate uneori în detrimentul tirajului, o linie jurnalistică, însă, care este, revin la ceea ce spuneam mai devreme, constructoare, făuritoare. Presa trebuie să fie formatoare, nu numai „informatoare”. Presa vâlceană reușește, în general, acest lucru. La „Curierul de Vâlcea” dalta și ciocanul – ca elemente active care șlefuiesc piatra brută a spiritului – sunt acolo unde trebuie și fac ceea ce trebuie. În felul acesta, „Curierul de Vâlcea” va dăinui. Și țin să-l anunț pe dl Ioan Barbu că nu-i mai aparține acest cotidian, nici lui nici familiei lui. Ei se pot considera cinstiți și vrednici administratori pentru că acum, de la 18 ani în sus, „Curierul de Vâlcea” aparține cititorilor.

Daniela Ștefănescu: *Așa cum spuneam astăzi la premiul pe care mi l-a oferit „Curierul de Vâlcea”, este greu să rezisti în presa vâlceană. Iar atunci când îți faci un nume în acest domeniu este greu să ți-l menții. Este greu să devii un apropiat al directorului general, să-i intuiești să spunem – cerințele. Un om de bază al „Curierului de Vâlcea”, un apropiat al directorului „Curierului de Vâlcea” este domnul Valentin Pițigoi. Dați-mi voie acum să-mi îndrept atenția către domnia sa.*

Valentin Pițigoi, director IT „Curierul de Vâlcea”: Ce pot să spun? E greu să lucrezi în presă, alături de dânsul, dar am ajuns la un nivel la care cred că gândesc ca și dânsul și cât de cât ne completăm, să spun așa. Încerc să ajut cum pot mai bine ziarul, cum pot mai bine pe dânsul. Eu nu prea ies în față întotdeauna, munca mea este un pic mai discretă dar încerc să fac totul bine, să fie totul bine pentru cititori, pentru ziar, pentru dl. Barbu, pentru toată lumea. Am fost alături de dânsul în foarte multe călătorii, la foarte multe manifestări culturale, am cunoscut foarte mulți oameni. Este o muncă, să zic așa, și grea și plăcută. Sunt satisfacții și profesionale și sentimentale și sufletești.

Daniela Ștefănescu: *Ți-ai imaginat vreodată Valentin Pițigoi ce-ar fi viața ta fără „Curierul de Vâlcea”?*

Valentin Pițigoi: Sincer: nu știu, nu m-am gândit și nu mi-am imaginat.

Daniela Ștefănescu: *Mă bucur că printre cei prezenți la aniversarea celor 18 ani de la înființarea „Curierului” am găsit și oameni care au lucrat la „Curierul” și acum sunt directori de săptămânale, de cotidiene; printre cei prezenți l-am remarcat – și nici nu putea să nu fie prezent la o astfel de aniversare – pe dl Romeo Popescu. Nu-mi propun acum să vorbesc despre acele începuturi când dumneavoastră țineai în mână pe acei ziarști, când erai ca redactor-șef. Îmi propun să facem un fel de întoarcere în timp și să vorbim despre ce-a însemnat Curierul pentru dumneavoastră?*

Romeo Popescu, director „Vocea Vâlcii”: În 1990, printr-o conjunctură, să spun, favorabilă care mi-a schimbat și cursul vieții, am primit sarcină, de la CNRLS (Comitetul Național al Sindicatului Liber din România) să deschid un ziar în teritoriu, în sudul României. Pentru mine această profesie era „pionierat”. Evident că am motivat că e greu, dar nu din modestie ci pentru faptul că nu știam cu ce se mănâncă această profesie. Dar s-a insistat și mi s-au dat niște bani, mi-am făcut tatăl – patron (pentru că eu fiind lider de sindicat nu puteam să fiu patronul unei firme care editează un ziar) și am dat drumul unui ziar care se numea „Glasul comerțului”. Cu această ocazie, am intrat în contact cu titanii presei – pentru că așa pot să le spun – printre care și sărbătoritul de astăzi, dl Barbu, și în paralel am desfășurat o activitate de presă, cam din 1990, din martie 1990, și până în aprilie 1991, ocazie cu care am desființat acel ziar pentru că acolo cristalizasem o formula din ziarști, din edecurile presei, ziarști care nu-și aveau rostul în alte redacții. Mi-a plăcut profesia și m-am ținut aproape de ea și în 1992 când am plecat din sindicate m-am gândit să fac ceva ca să pot să-mi încerc mâna și în presă. Mulți se laudă că m-au adus în presă, dar m-a adus în presă Petrinel Ștefănescu și am venit pe o gafă făcută de Mihaela Dunca, atunci redactor-pistol la „Curierul”; eu am fost mediator ca să nu se iște un scandal, chiar și în instanța de judecată, și dl Barbu m-a invitat să vin să lucrez la „Curierul”. Și-am venit, am plecat de la funcția de redactor simplu, am parcurs etapele consecutiv, șef de secție, eveniment fapt-divers (care este secția cea mai periculoasă și puternică și grea dintr-o redacție). După aceea redactor-șef adjunct și redactor-șef, post pe care am stat aproximativ un an de zile și mi-am dat demisia din funcție într-o dispută cu Smeoreanu care s-a pripit atunci (vroia să-mi arate ce personalitate are și i-o recunosc, dar acolo s-a pripit), iar eu fiind „Leu” n-am rezistat provocării și mi-am dat demisia și nu am plecat din Curierul. Am rămas în

continuare redactor până am plecat la televiziunea voastră, la Vâlcea 1, încercându-mi mâna ca redactor-șef la un post de televiziune, ceea ce a însemnat o experiență deosebită.

Vreau să mai remarc un singur lucru: evenimentul de astăzi marchează absența notabilă a unor oameni care au avut tangență sau au susținut și și-au consumat ani din viață sau luni din viață în acest ziar. Lor le aduc un omagiu pentru că dacă ei nu erau alături de patroni, acest ziar nu era. Vreau să mai spun că la vremea respectivă, în anii '90, când a apărut Curierul pe piață a fost un imbold, a fost un mit, a fost ceva deosebit. A fost o încercare care a molipsit, pentru că iată, Vâlcea are acum vreo 24 de ziare și are două posturi de televiziune (mai apare și al treilea), posturi de radio. Când Prefectura incomodată, sau politicul FSN incomodat de aciditatea celor care lucrau la „Curierul de Vâlcea“, au dispus închiderea ziarului, am primit informații că se încearcă o mișcare de masă la solicitarea celor de la „Curierul de Vâlcea“, lucrul acesta e inedit. În ultimul număr au spus: *„Vă invităm, stimați cititori, să fiți alături de noi pentru că ne interzic ziarul.“* Mi-am dat seama că de aici poate să iasă ceva care nu este normal pentru municipiul nostru liniștit. În primul rând, se încălca legea pentru că orice manifestare neautorizată, chiar dacă este și spontană, este sancționată, și m-am dus și eu atunci când am fost convocați și am avut în fața mea, cred că cinci patroni (care nu mai erau patroni erau niște victime, puțin lipsa să plângă). Îl văd în stânga mea pe Silviu Popescu, care n-avea nici o personalitate la vremea respectivă, îl văd pe Tănăsoaica, care era fiert, îl văd în dreapta pe Smeoreanu, pe domnul Barbu și toată lumea era timorată. A venit „Lordul“ care acum e la „Casa Albă“ și cu un imbold revoluționar a zis: *„Hai să mergem, să plecăm la Prefectură să-l scoatem pe Fieroiu afară, că un ziar nu poate să fie oprit.“* Era și doctorul Serafim, Dumnezeu să-l odihnească, mai erau niște personalități de marcă ale municipiului, ale județului; și atunci am intervenit și am spus că, din păcate, ceea ce fac este ilegal și că cel mai bine este să se alcătuiască o delegație, să meargă și să negocieze. Toți au înțeles justetea propunerii mele și au plecat acolo și s-a rezolvat problema. Este o pată neagră în existența „Curierului“ dar nu știu eu dacă există ceva frumos în viață fără o aventură; și asta a fost o aventură. Molipsit de cei de la Curierul, am rămas un fan Curierul după ce am plecat și chiar spuneam că dacă în orice țară te vei duce și dacă vei întâlni un vâlcean și-l vei întreba ce ziare sunt în Vâlcea, nu poate să nu înceapă cu „Curierul de Vâlcea“.

„Curierul de Vâlcea“ este un brand. Oricât ar vrea cineva să-l calce în picioare – și acum se pare că există un individ care vrea să strice copilul pe care l-a nășit atunci când s-a făcut – „Curierul de Vâlcea“ este un ziar, primul ziar al Râmnicului – și nu mă refer la tiraj, nu mă refer la penetranță în societate – este primul ziar istoric al Râmnicului și în fața căruia cei care apreciem și facem presă trebuie să ne plecăm, pentru că în fruntea lui se află venerabilul titan al presei locale, domnul Barbu, căruia cu această ocazie îi urez *La mulți ani!* și-i urez multă sănătate, cum la fel urez întregului colectiv de la „Curierul de Vâlcea“ – și nu sună a limbaj de lemn – grupului care scoate acest ziar, care îl construiește; le urez puterea de a rezista în timp, pentru că, iată, concurența este acerbă și numai dacă ai formație de luptător poți să rezști pe piața publicistică vâlceană.

Daniela Ștefănescu: *Nu puteam să nu-l aduc în fața dumneavoastră pe un râmnicean al nostru drag, dați-mi voie să-i spun „Bună seara, La mulți ani!“ și un gând acum la cei 18 ani pentru Curierul.*

Conf. univ. dr. Mircea Perpelea: Mulțumesc pentru gândurile bune. Vă reîntorc *la mulți anii* înmii în așa fel încât să cuprindă toți vâlcenii și mă bucur că ne-am reîntâlnit. Un gând bun cel mai bine să-l adresăm sărbătoriiților, *curierilor, curieriștilor*, celor care lucrează la „Curierul“. I-am numit așa într-o formă mai specială, dar au fost momente când am lucrat și eu ceva timp acolo și așa ne spuneam noi. De la Curierul cel mai mult am învățat să citesc, deci a fost cea mai bună școală a mea de cititor de ziare, nu de *făuritor* chiar dacă la un moment dat m-am jucat și cu această ipostază. Și pot să spun că acest mesaj jurnalistic s-a transformat într-un brand aici, la Vâlcea : adică „Curierul “ de 18 ani este o valoare, este o emblemă a Vâlcii. Multe embleme are Vâlcea, dar cred că se poate considera și Curierul printre brandurile de renume.

Daniela Ștefănescu: *În timpul când ați fost colegi, colegii de pe urmă, în timpul când dumneavoastră ați fost prefect, ce-au scris colegii dumneavoastră de la Curierul despre dumneavoastră? A fost vreun articol în care n-au dat dovadă de obiectivitate, care v-a deranjat?*

Mircea Perpelea: E greu, nu putem să cântărim asta. Mi-ar fi greu cu atât mai mult în momentele astea. Eu am încercat să am o relație decentă cu presă. Cât am avut o postură publică la Vâlcea sigur că persoana mea putea să genereze comentarii diverse. Dar am învățat un lucru atunci când am fost în funcții publice: că mesajul cel mai bun către presă este mesajul direct, discuția față

în față și transmisia de informație verificabilă. Asta am încercat să fac cu toți, dar cu ziarul Curierul în mod special; eu nu mă mai reprezentam pe mine, eu reprezentam instituția și atunci sigur că fiind un om, care trebuie să și greșească, îmi asum toate greșelile și îmi asum toate mesajele transmise de Curierul în general.

Daniela Ștefănescu: *Asta și în calitate de prieten.*

Mircea Perpelea: Totdeauna am fost în *cartea de prieteni* și mai mult decât atât, la un moment dat, am și primit o diplomă de membru de onoare. Deci am o calitate suplimentară, că sunt parte din familie.

Daniela Ștefănescu: *Cum spuneam că de-a lungul celor 18 ani la Curierul de Vâlcea s-au perindat foarte, foarte mulți reporteri-redactori. Întâlnesc acum o față nouă, un nume nou, este vorba de dna Adelina Munteanu. O întreb pentru început ce înseamnă munca la acest cotidian atât de prețuit, care iată împlinește 18 ani?*

Adelina Munteanu: În primul rând este o mare onoare având în vedere reputația ziarului, fiind primul ziar independent din România. Nu am decât cuvinte de laudă pentru dl. Barbu, cât și pentru ziar și colegii mei. Este o mare onoare și sunt foarte fericită să lucrez în asemenea colectiv.

Daniela Ștefănescu: *Ai avut un pic reticență când ai venit la Curierul de Vâlcea având în vedere numele Curierului, care este așa cum s-a spus, un brand?*

Adelina Munteanu: Nu, din contră, am venit cu mândrie știind că este „Curierul de Vâlcea”, nu alt ziar.

Daniela Ștefănescu: *Dă-mi voie să trec puțin și lângă doamna Silvia. Să vedem cum l-a înțeles doamna Silvia Barbu, ca soție, pe jurnalistul și scriitorul Ioan Barbu. Iată ce spun doamnele aici: foarte, foarte mult. La mulți ani și dumneavoastră, doamna Silvia!*

Silvia Barbu: Mulțumim.

Daniela Ștefănescu: *Iată, doamna Silvia, după 18 ani împreună cu domnul Barbu, împreună cu acești minunați copii, ați ținut în viață un ziar minunat. Ce înseamnă să fii cu un om care are nebulie pentru presă?*

Silvia Barbu: Înseamnă muncă, răbdare, perseverență.

Daniela Ștefănescu: *Am putea spune că timp de 18 ani nu v-a mai aparținut domnul Barbu? A aparținut copiilor din redacție?*

Silvia Barbu: Sunt mulți tineri care au trecut prin această redacție. I-am îndrăgit ca și pe copiii noștri, de acasă. N-am făcut

deosebire între ei. Întotdeauna am avut pentru ei o afecțiune, o dragoste aparte, care a întrecut orice...

Daniela Ștefănescu: *Mă gândesc că dacă acest cotidian a ajuns puternic și la la vârsta aceasta se datorează, într-o mare parte, și înțelegerii dumneavoastră.*

Silvia Barbu: Așa zic și eu. Când mă gândesc câtă răbdare a trebuit să am, câtă înțelegere, îmi saltă inima acum de bucurie. Pe undeva, trebuie să fii nu numai răbdător, nu numai maleabil, trebuie să fii dincolo de înțelegător, de tolerant, ca să poți trece peste toate greutățile. Pentru că, vreau să spun, acești 18 ani au fost plini de greutate, în primul rând, de obstacole, de năravuri, care trebuiau depășite.

Daniela Ștefănescu: *Dar e bine că ați învins, că ziarul a ajuns la maturitate...*

Silvia Barbu: Satisfacția este pe măsura celor 18 ani de greutate.

Daniela Ștefănescu: *Vă mulțumesc mult de tot. La mulți ani!*

Silvia Barbu: Le fel. Ani fericiți, în sănătate tuturor. Doamne ajută!

Daniela Ștefănescu: *Mă bucur că îl pot prezenta și pe dl. Sorin Barbu. Astăzi se spunea că ștafeta se predă „acestui tânăr frumos” și mă gândeam la colectivul redacțional dar o clipă mi-a trecut prin cap: „de ce nu fiului”? Dar pentru început să nu vorbim despre acest lucru, vorbim despre aniversarea acestor 18 ani și mă gândesc, dle Sorin Barbu, că a fost, nu știu, o perioadă când, împreună cu mama dumneavoastră, cu dna Silvia Barbu, ați fost cam lipsit un pic de ceea ce înseamnă dl. Barbu. Pentru că, iată, sunt 18 ani în care domnia sa și-a dedicat-o zi și noapte acestui cotidian.*

Sorin Alexandru Barbu, director general adjunct al „Curierului de Vâlcea”: Sunt 18 ani de muncă în colectiv, în primul rând. Colectivul s-a schimbat de-a lungul timpului, dar, în general, Curierul de Vâlcea a însemnat, și înseamnă, o familie. Și pentru mine a fost primordială familia ziarului, ca și cea de-acasă. Pentru mine, 18 ani sunt aproximativ jumătate din viață; jumătate fără Curierul și jumătatea din urmă cu acest ziar de suflet. Pot spune cu mâna pe inimă: Curierul de Vâlcea se poate lipsi de mine, dar eu nu m-aș putea lipsi de Curierul. Mi-ar fi tare dor de el! Măcar să-l văd. Cam asta înseamnă pentru mine Curierul de Vâlcea și cred că toți cei din familia Curierului gândesc și simt așa.

Daniela Ștefănescu: *Am înțeles, Curierul este o a doua familie a dumneavoastră. La ce vârstă ați început să scrieți, pentru că, din câte știu, ai început să scrii la Curierul de Vâlcea.*

Sorin Barbu: La 19 ani. Și au trecut 18 de-atunci.

Daniela Ștefănescu: *Ai fost înainte la Departamentul „Sport”, din câte îmi amintesc...*

Sorin Barbu: Da, sportul a fost, să zic așa, hobby-ul meu. E în continuare, numai că timpul nu-mi permite să scriu mai mult. Sportul, de fapt, e mai mult decât un hobby și datorită sportului am intrat și în această familie a Curierului. Cum să zic, nu aveam veleitățile unui jurnalist, nu m-aș fi gândit vreodată că voi scrie la un ziar. Dar am fost împins de la spate să scriu, culmea, nu de taică-meu, am fost împins de prietenii care iubeau ca și mine sportul. E drept, după aceea am primit îndrumări, care m-au călit, și de la tatăl meu, un jurnalist și scriitor reductibil. Le mulțumesc tuturor.

Daniela Ștefănescu: *Televiziunea Vâlcea 1 a împlinit și ea 14 ani. Mulți au trecut și pe la noi. Mă gândesc că, de-a lungul celor 18 ani, și prin redacția Curierului de Vâlcea au trecut nenumărați redactori-reporteri. Au rămas puțini. Trebuie să spunem că rămân cei care au acel dram de nebunie, acea pasiune pentru scris.*

Sorin Barbu: Chiar dacă n-au rămas la Curierul, mare parte din ei au mers la alte ziare. Că-și fac treaba bine sau rău, apreciază doar cititorul. Eu cred că mulți și-o fac bine în continuare, chiar dacă nu mai sunt la noi. Nu toți, dar unii chiar și-o fac bine, inclusiv la Televiziunea Vâlcea 1, inclusiv la *Etalon*, inclusiv la posturile radio ale celor două firme, ca să nu vorbesc numai de presa scrisă. Pe mulți îi cunosc, pe mulți nu. Eu, cel puțin, ca om de la „Curierul de Vâlcea”, mă simt mândru când văd că și unii care au trecut prin redacția noastră sunt în continuare în presă sau în alte locuri de muncă, apreciați și foarte bine văzuți.

Daniela Ștefănescu: *Cred că sunteți mândru că, iată, ați fost coleg la o vârstă foarte tânără cu actualul deputat Petre Ungureanu, care scria la început la Curierul de Vâlcea.*

Sorin Barbu: Pe domnul Ungureanu, mai apoi nea Bebe, apoi Bebe, pur și simplu, îl cunosc de pe la 18 ani. Am trăit clipe frumoase împreună. Și cu mulți alții la fel...

Daniela Ștefănescu: *Am dat un singur nume...*

Sorin Barbu: Da, un singur nume dar sunt foarte mulți... – îmi vine în minte un foarte bun prieten, Lilian Zamfiroiu, care este acum diplomat al României în Franța, la Paris – ale căror nume au

rămas înscrise cu litere de aur în cartea de onoare a Curierului. Sunt mulți oameni pe care cititorii îi apreciază și ei se mândresc pentru că au trecut pe la „Curierul de Vâlcea”, că și-au pus amprenta asupra acestui ziar iar Curierul și-a pus amprenta asupra vieții lor. Cred că este un lucru bun pentru Vâlcea și pentru Râmnic.

Daniela Ștefănescu: *Văd că ești mândru că faceți parte din acest colectiv...*

Sorin Barbu: Bineînțeles, sunt mândru și dacă mâine n-aș mai fi la Curierul, tot aș fi mândru de acest ziar, pentru că este un fruct al pasiunii noastre colective.

Daniela Ștefănescu: *Mulțumesc și vă doresc La mulți ani și la cât mai multe numere.*

Sorin Barbu: Și eu îi doresc Curierului același lucru, pentru că, implicit, am credința că doresc vâlcenilor cât mai multe bucurii.

SIMBOL AL JUDEȚULUI VÂLCEA, AȘTEPTAT ÎN FIECARE DIMINEAȚĂ CU NERĂBDARE DE MII DE CITITORI DIN TOATE COLȚURILE LUMII – CE POATE SĂ-ȘI DOREASCĂ MAI MULT O PUBLICAȚIE DE VALOARE NAȚIONALĂ ȘI INTERNAȚIONALĂ?

**Mesaje de felicitare „Curierul de Vâlcea” – Majorat,
18 ani – 1990 – 2008**

• Conf. univ. dr. ing. **Mircea Perpelea:** În cei 18 ani de existență, „Curierul de Vâlcea” a acumulat vigoare, echidistanță, păstrându-și independența, combativitate, fiind un dușman pe față al minciunii, corupției și nedreptăților de orice fel. Pe acest drum, sunt convins, va merge și de-acum înainte, după ce a trecut pragul maturității :cel al eradicării tarelor care încă apasă societatea românească. Îi doresc din inimă „Curierului de Vâlcea” cât mai mulți cititori fideli, viață lungă în slujba adevărului, iar minunatului său colectiv redacțional, în frunte cu „nenea” al cuvântului, scriitorul Ioan Barbu, ambasador al Vâlcei în lume – multă sănătate și împliniri strălucite în plan profesional și în viață. „La mulți ani!”

Alex Cetățeanu, președintele Asociației Scriitorilor Români din Canada: După criteriile umane, un copil născut cu 18 ani în urmă

ar fi acum un flăcău frumos și mândru, ajuns la maturitate. Cotidianul „Curierul de Vâlcea” s-a dovedit matur încă de la naștere. A trecut prin perioade bune, dar și foarte grele și iată-l ajuns la cea de-a 18-a aniversare! Simbol al județului Vâlcea, așteptat în fiecare dimineață cu nerăbdare de mii de cititori din toate colțurile Olteniei de nord, citit pe internet de alte mii de români aflați în diferite colțuri ale planetei – ce poate să-și dorească mai mult o publicație de valoare națională și internațională? „Curierul de Vâlcea” a ajuns la această performanță fiindcă în jurul unui editor de valoare, scriitorul Ioan Barbu, s-a format, de-a lungul anilor, o frumoasă și tânără echipă de jurnaliști de talent. „There is a higher law than the Constitution” (Există o lege mai înaltă decât Constituția) – citându-l pe William H. Seward (discurs ținut în Congresul SUA în 11 martie, 1850) – se poate afirma ca informația de presă corectă, care duce la înnobilitarea conștiinței oamenilor, devine o „lege” mai puternică decât orice Constituție. Ori acesta a fost crezul „Curierului de Vâlcea” în cei 18 ani de existență ai săi. Să ne trăiască întru mulți ani și feliicitări minunatului colectiv redacțional, în frunte cu neobositul publicist și scriitor Ioan Barbu. „La mulți ani!” (*Montreal, 15 ianuarie 2008*)

• **ing. Emilian Frâncu**, deputat PNL de Vâlcea: „Majoratul” unei publicații, așa cum este cotidianul „Curierul de Vâlcea”, reprezintă pentru mine plăcuta ocazie de a exprima cu profundă sinceritate satisfacția că presa vâlceană înseamnă și calitate. „La mulți ani!” redacției, dar și cititorilor „Curierului de Vâlcea”.

• **Drd. Florin Epure**, director executiv al Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vâlcea: „La împlinirea a 18 ani de la prima apariție a cotidianului «Curierul de Vâlcea», Direcția pentru Cultură Vâlcea transmite redacției, colaboratorilor și cititorilor săi, cele mai sincere feliicitări. Totodată, instituția noastră își exprimă aprecierea față de acest cotidian adept al transparenței, al informației corecte și nedistorsionate, prin urmare o reflectare a realității sociale și culturale. Cotidianul dumneavoastră a trecut de granițele naționale promovând cu succes valorile culturale și istorice ale românilor în lume. Avem convingerea clară că vom continua colaborarea fructuoasă, pe care am constituit-o și vom găsi cele mai eficiente căi de cooperare. Va asigurăm de întreaga noastră considerație și vă urăm activitate îndelungată, mult succes și prosperitate. La mulți ani!»

• **Lect. univ. dr. Dorel Constantinescu**: Astăzi, 19 ianuarie, Cotidianul „Curierul de Vâlcea” sărbătorește 18 ani de la apariția

primului sau număr. Îmi aduc aminte cu cât entuziasm a fost conceput și tipărit și cât de bine a fost primit de opinia publică cel dintâi ziar particular din România. A fost o revelație! Știu și greutatea pe care le-ați întâmpinat – unele obiective, altele subiective. Inerente. Mă bucur că lupta orgoliilor – atât de tenace în acea vreme, ca și acum, nu a subminat ideea de libertate a cuvântului tipărit și, în mare parte, nici solidaritatea de breaslă, care trebuie să facă din presă a patra putere în stat, iar din ziarști – adevărați lideri de opinie. Apreciez faptul că acest ziar, local, „Curierul de Vâlcea”, cu distribuție internațională, spre deosebire de multe alte publicații, își păstrează verticalitatea și imparțialitatea. Vă felicit! Vă felicit, de asemenea, pentru mesajul cultural pe care îl cultivați și care, pe cât este de necesar pe atât este de rar în presa noastră.

Sunt mândru că în redacția „Curierului de Vâlcea” am și prieteni vârstnici și prieteni tineri. Pentru binele comunității pe care o sluiți cu atât devotament, vă doresc la mulți ani!

• **Sub steaua lui Eminescu – „Curierul de Vâlcea”, cuvânt aniversar**

Lia-Maria Andreiță și Ion Andreiță, corespondenți pe axa Paris-Roma-București, reveniți definitiv în Cetatea lui Bucur: „De fiecare dată – dintotdeauna, am putea spune, ținând cont că atunci ne-am născut pentru a doua, și definitiva, oară – în luna lui Gerar, exact la mijlocul ei, sărbătorim venirea, din spațiile Dumnezeirii, a lui Mihai Eminescu: „poetul nepereche” (Călinescu) „omul deplin al culturii române” (Noica) „românul absolut” (Țuțea) – cum i s-a mai spus. De fiecare dată – de 18 ani încoace – sărbătorim, în aceeași lună, Gerar, luna lui Eminescu, ivirea în peisajul post-decembrist al presei românești a ziarului „Curierul de Vâlcea”.

Fără a forța semantica lucrurilor, s-ar putea vorbi chiar de o anume simetrie: „Curierul de Iași” (al lui Eminescu) și „Curierul de Vâlcea” (al câtorva olteni inimoși, în frunte cu scriitorul Ioan Barbu). Ambele fericite coincidențe obligă, însă. O dată în plus – dincolo de datoria de conștiință a fiecărui gazetar de a nu se abate de la normele morale și profesionale ale gazetarului Mihai Eminescu; cel care, încă din junețe, în „Scrisoare domnului Dumitru Brătianu”, avertiza: „Tot ce e bine e un rezultat al cugetării generale și tot ce e rău e produsul celei individuale”; pălmașul cu condeiul despre a cărui pană George Călinescu subliniază: „Cel mai inocent cuvânt al paginilor lui e umflat de simboluri ca o rodie coaptă”; pentru ca, în sfârșit, Șerban Cioculescu să conchidă: „A nesocoti, dintr-un dispreț principial,

această producție majoră a spiritului românesc care este activitatea sa ziaristică înseamnă a trece cu vederea unul din modurile prin care ni se relevă geniul eminescian"...Călcându-i pe urme, gazetarii de la „Curierul de Vâlcea” – care primește astăzi botezul majoratului – își înscriu propria amprență în peisajul jurnalistic actual și, în egală măsură, în destinul locului. Vivat!” (București, 19 ianuarie 2008)

Ing. Mircia Gutău, Primar al Râmnicului: În cei 18 ani de existență, „Curierul de Vâlcea” a acumulat vigoare, echidistanță, păstrându-și independența, combativitate, fiind un dușman pe față al minciunii, corupției și nedreptăților de orice fel. Pe acest drum, sunt convins, va merge și de-acum înainte, după ce a trecut pragul maturității. Cel al eradicării tarelor care încă apasă societatea românească. Îi doresc din inimă „Curierului de Vâlcea” cât mai mulți cititori fideli, viață lungă în slujba adevărului, iar minunatului său colectiv redacțional, în frunte cu „nenea” al cuvântului, scriitorul Ioan Barbu, ambasador al Vâlcei în lume – multă sănătate și împliniri strălucite în plan profesional și în viață. „La mulți ani!”

• **Ing. Matei Vintilă**: Cu prilejul aniversării unei frumoase vârste, îmi face o deosebită plăcere să urez celui mai important și mai longeviv ziar vâlcean cât mai multe apariții și cât mai mulți cititori. Directorului Ioan Barbu și întregii echipe redacționale, urări de bine și un sincer La Mulți Ani!

• **Aurel Vlădoiu**, deputat PSD de Vâlcea: Aniversarea celor 18 ani ai „Curierului de Vâlcea”, puși în slujba adevărului și a binelui, îmi oferă plăcerea de a-mi exprima o parte dintre gândurile pe care le nutresc față de reperul vâlcean pe care îl constituie și reprezintă. De-o vârstă cu democrația noastră, „Curierul de Vâlcea” a contribuit mai mult decât oricare alt confrate la adaptarea mentalităților vâlcene comunității realităților economice, sociale și politice aflate în continuă transformare. „Curierul de Vâlcea” s-a situat, consecvent, printre ziarele care au tratat cu obiectivitate și profesionalism evenimentele cu implicații asupra societății. Astăzi, când îi sărbătorim majoratul, urez „Curierului de Vâlcea”, managerilor săi, întregii echipe de redacție ca și tuturor cititorilor săi, „La Mulți Ani!”

• **Colonel Ion Idu**, inspector șef al Inspectoratului Județean de Jandarmi: Domnule director general Ioan Barbu, vă rog să-mi permiteți, ca astăzi, 19 ianuarie, când se împlinesc 18 ani de la apariția primului cotidian particular din România, „Curierul de Vâlcea”, jurnal ce cu profesionalism îl conduceți și care simbolizează în conștiința vâlcenilor echidistanță și informare promptă, să vă

adrez dumneavoastră și colaboratorilor, din partea jandarmilor vâlțeni și a mea personal, sincere urări de sănătate, fericire și împlinirea tuturor dorințelor. Cu cele mai alese sentimente de stimă și considerație, doresc ca acest moment aniversar să vă aducă numai bucurii și succese în importanta activitate pe care o desfășurați. Urez întregii echipe redacționale tradiționalul „La mulți ani!”

• **prof. Sanda Constantinescu**, director Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul”: Cu ocazia aniversării a 18 ani de la apariția primului cotidian particular independent din România postcomunistă, „Curierul de Vâlcea”, pe care cu onoare îl conduceți, vă felicităm pentru suita de manifestări organizate cu această ocazie și vă urăm viață lungă, articole interesante și continuarea acestei nobile activități pusă în slujba tuturor celor care vor să fie informați prompt și într-un mod profesional. La Mulți Ani!

• **Constantin Ploscaru**, medic chirurg: La împlinirea celor 18 ani de activitate în presă, doresc domnului Ioan Barbu și echipei „Curierului de Vâlcea”, primul cotidian particular din țară, cât mai multe realizări în plan profesional. Admir colectivul acestui cotidian, o echipă care știe ce înseamnă verticalitatea și profesionalismul. La mulți ani!

• **Nicolae Sărdărescu**, comisar șef de poliție: De-a lungul celor 18 ani, ați dovedit că adaptarea la situații noi social-politice este una din trăsăturile fundamentale ale unui ziar care se respectă, dar își respectă deopotrivă și cititorii. Tuturor membrilor redacției și celor care, zi de zi, contribuie la apariția CURIERULUI DE VÂLCEA, vă dorim LA MULȚI ANI, CU MULTE EDIȚII!, să le scrieți cu același simț al corectitudinii jurnalistice, în beneficiul publicului cititor vâlțean. Totodată vă mulțumim pentru atenția constantă și profesionalismul cu care ați mediatizat activitățile și rezultatele înregistrate de Inspectoratul de Poliție Vâlcea.

• **Radu Renga**, prefectul județului Vâlcea: Cele mai bune urări primului cotidian particular din România, la împlinirea a 18 ani de apariție neîntreruptă. Fie ca ziarul CURIERUL DE VÂLCEA să rămână, în continuare, un nume de referință în presa scrisă vâlțeană. LA MULȚI ANI!

• **Dana Rădulescu și Ioana Mazilu-Manolescu**, Centrul de Informare Comunitară al Bibliotecii Județene: „Majoratul” primului cotidian particular din România este un bun prilej de sărbătoare. O sărbătoare a actualei echipe a CURIERULUI DE VÂLCEA, o zi importantă pentru cei care s-au școlit la Curierul, dar și pentru cititorii

săi. LA MULȚI ANI domnului director Ioan Barbu și echipei sale, VIAȚĂ LUNGĂ ziarului nostru CURIERUL DE VÂLCEA!

• **dr. ing. Ion Câlea**, președintele Organizației Județene Vâlcea a PSD: La a 18-a aniversare a apariției primului cotidian independent din România, permiteți-mi să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru conștiința cititorului vâlcean și să vă urez cât mai multe apariții în peisajul presei vâlcene și naționale.

• **Prof. dr. Ion Albescu**: Conducerea Centrului Medical Straubing dorește ziarului „Curierul de Vâlcea” și „tatălui său”, publicistului și scriitorului Ioan Barbu, un călduros și sincer LA MULȚI ANI!, SUCESE!, PRIETENIE! Vă mulțumim pentru colaborarea cu noi de-a lungul celor 18 ani de la apariția primei ediții a ziarului și sperăm la una la fel de fructuoasă și pe viitor.

• **Aurel David** scriitor, Călărași: Sincere felicitări „Curierului de Vâlcea”! Mă bucur nespus că a reușit să ajungă la vârsta majoratului. Spor pe mai departe! LA MULȚI ANI!

• **ing. Gabriel Regep**, director general PRIMEXPROD, Dealer Ford: Dragi prieteni de la „Curierul de Vâlcea”, cu ocazia aniversării a 18 ani de la apariția primei ediții a ziarului „Curierul de Vâlcea”, echipa PRIMEXPROD vă urează în acest moment special să aveți parte de cât mai mulți cititori, pentru că „Orice adevăr merită citit!”. Vă dorim mulți ani de activitate și o colaborare cât mai rodnică cu firma noastră. „La mulți ani!”

• **pr. prof. dr. Cezar Vasiliu**, Universitatea Sherbrooke, Canada: Curier drag, născut în vârtoarea evenimentelor din decembrie 1989, primul cotidian independent din România, Curierul de Vâlcea, a ajuns astăzi la vârsta majoratului. Câte frumoase realizări n-ați obținut în toți acești ani? Câte sute de mii de cititori nu ți-au deschis paginile zilnic pentru a afla adevărul? Dar câte împliniri nu așteaptă să fie încă realizate?

La această zi de sărbătoare a Presei libere din România, în calitate de prim corespondent extern al ziarului în Canada, felicit din inimă colectivul de redacție, condus cu înțelepciune de prietenul NELU BARBU din „cetatea tipografilor” – cum scria Nicolae Iorga despre Rm. Vâlcea – urându-i sănătate, putere de muncă și același entuziasm. „La mulți ani”!

• **Dorel Jurcan**, senator: Mă bucur că în cei 18 ani de existență cotidianul **Curierul de Vâlcea** a înțeles că are rolul de informator al cetățenilor și a reușit să mențină o linie corectă, obiectivă și profesionistă în abordarea subiectelor. Vă felicit pentru verticalitatea

care vă caracterizează și urez întregii redacții, în anul care tocmai a început, multe realizări și putere de muncă. La mulți ani, **Curierul de Vâlcea!**

NOTĂ – *Aducem calde mulțumiri domnului Valentin Gheorghe Pițigoi, pentru efortul de a trece aceste texte în pagini, ascultând zeci de kilometri de benzi magnetice înregistrate pe reportofoane sau aparate de filmat. Cu prilejul aniversar, i s-a decernat PREMIUL SPECIAL AL EDITURII „ANTIM MIREANUL” pentru tehnoredactarea tuturor cărților tipărite în anul 2007, multe dintre ele prezente pe standurile unor importante saloane naționale și internaționale.*